

nft

FRIMÄRKSHUSET AB

Mäster Samuelsgatan 3,
Stockholm C.
Telf. 11 05 99 11 41 50

Vi ønsker å kjøpe og betaler kontant
til vi har dekket vårt behov for:

Island Hopflug, xxx 950.— o 1050.—

Brev 3750.—

Slesvig CIS, xxx eller o 1100.—

Notering i svenske kroner.

Også skillingsbrev, Wipa, Renner,
San Marino, Vatikanet samt vakre klass-
iske objekter fra hele verden.

Stort utvalg vakkert Norge på lager.

Send mankoliste!

FRIMÄRKSHUSET AB

10

NORSK FILATELISTISK TIDSSKRIFT

DESEMBER 1963

Norsk Filatelistisk Tidsskrift

UTGITT AV NORSK FILATELISTFORBUND

Redaktører:

F. C. MOLDENHAUER JR. (ansv.)

EIVIND EVENSEN

Postboks 49 . MINDE . BERGEN

Forretningsfører:

O.r.sakfører LEIV A. BRECKE

Torggt. 1 . Oslo

Tidsskriftet sendes gratis til medlemmene i klubber tilsluttet Norsk Filatelistforbund.

Årsabonnement Norge kr. 16.—.

Annual Subscription all Foreign Countries kr. 20.—.

Annonsepriser . Advertising rates (fra 1/4 1962):

Forside	kr. 150,—
1/1 side	> 175,—
1/2 >	> 100,—
1/4 >	> 60,—
1/8 >	> 35,—
1/16 >	> 25,—

Ved innrykking 6 ganger gis 10% rabatt på ovennevnte priser.

Små-annonser:

kr. 2,— pr. linje, minstepris kr. 10,—. Bare forskuddsbetalte småannonser blir tatt inn.

Opplag: 2250 eksemplarer.

Tidsskriftet kommer ut med ti nummer om året. I månedene mai/juni og juli/august blir det sendt ut dobbeltnummere.

Bestillinger på tidsskriftet, særtrykk, enkelte nummer samt korrespondanse angående annonser, sendes forretningsføreren

Forbundets postgironummer er: 69 268

Bankgironummer er: F 8299 B/179.

Korrespondanse angående tidsskriftets redaksjon sendes redaksjonen direkte.

Trykt hos Ed. B. Giertsen A/S, Bergen.

PRISLISTE OVER NORSKE FRIMERKER

og førstedagsbrev februar 1963

utgitt av Norsk Frimerkehandlerforening til salgs i alle frimerkeforretninger. Pris kr. 1,50 + porto 25 øre.

ALLE NORSKE FRIMERKER

kjøpes kontant. Innkjøpsliste mars 1963 over brukte og ubrukte frimerker samt førstedagsbrev sendes mot kr. 1,15 i ubrukte frimerker.

ANTON HOLMBOE

Frimerker en gros.

Prof. Dahls gate 53 B, Oslo.

Telf. 55 12 25.

Medlem Norsk Frimerkehandler Forening.

Godt utvalg

i norske og skandinaviske frimerker. Pakker fra alle land.

Albums — Kataloger — Rekvisita etc.

S. D. MELBYE

Frimerkeforretning,

Universitetsgaten 11 — Oslo —

Medlem Norsk Frimerkehandler Forening.

Besøk

Postmuseet

Åpningstider:

Søndag	kl. 12—15
Tirsdag	> 10—15
Torsdag	> 10—15
Freitag	> 10—15

VESTTYSKLAND og DDR

Vesttyskland og DDR såvel som Schweiz, Liechtenstein, Österrike og Vatikanet, Europa-Union 63, Olympiade 64 og Røde Kors 100 år leveres med kun 20 % tillegg til pålydende i abonnement. Etterkrav eller forskuddsbetaling.

Bergsträsser Briefmarkenversand,

6104 Jungenheim. BUNDESREPUBLIK.

Nr. 10 — DESEMBER 1963 — 22. årgang

norsk FILATELISTISK TIDSSKRIFT

Redaktører: F. C. MOLDENHAUER JR. (ansv.) og EIVIND EVENSEN

„Norge nr. 1“ - fra De La Rue

Selvsagt er Norge nr. 1 tegnet av N. A. H. Zarbell, og trykt hos boktrykker Christian Wulfsberg i Christiania og selvom vi i dag syns at dette er et av de peneste frimerkene som finns — så vet vi at det ble meget unådig mottatt av samtiden. I det berømmelige sitatet fra «Aftenbladet» den 19. jan. 1855, som er gjengitt i Håndboken, i parentes, merkelig nok under Oscar-utgaven, snakkes det om at frimerkene var «saa hæslelige, saa stygge, saa uanstendige» at man maa blive rød i Hovedet».

Og faktisk, det var ikke bare publikum som var misfornøyd med denne første frimerke-utgaven vår, selv myndighetene kunne styre sin begeistring, og som det fortelles i Håndboken, hadde man tatt kontakt med Londonfirmaet De la Rue for å få dem til å lage bedre merker. Ja, det gikk så langt at det i prinsippet var godtatt en kontrakt. Men, sier D. A. Dromberg i sin meget saklige anmeldelse av Håndbok over Norges Frimerker i det finske forbundstidsskriftet Philatelia Fennica, noen avbildning av De la Rue's essay finner man ikke. Og han fortsetter: I året 1958 ble verket «The De la Rue History of British and Foreign Postage Stamps» gitt ut av The Royal Philatelic Society etter John Eastons manuskript. I denne boken er det et essay, sier Dromberg, som med stor sikkerhet turde være akkurat det etterlyste «Norge nr. 1». Dessverre inneholder De la Rue's arkiv

bare den lakoniske meldingen at dette essayet er fra deres «Die Proof Book» og er udatert. I Eastons bok heter det imidlertid: The background pattern suggests strongly that it is a result of a serious transaction in De la Rue's engraving department. Essayet er altså et avtrekk av et ferdig urstempel, og firmaet ville neppe ha lagt ned så mye arbeid på dette uten at det var store muligheter for en kontrakt. Essayet som avbildes her, er, sier D. A. Dromberg, «visserligen førstklassig, men nog är Zarbells märke att fördra.»

Vi ønsker alle våre lesere

og annonsører

en riktig God Jul og

et godt Nytt År

Norsk Filatelistforbund

HÅNDBOKEN

Unnskyld at vi sier det, men det minner så altfor meget om en scene fra Wiers-Jenssens udødelige skuespill Jan Herwitz, Bergens nasjonaldrama, der det fortelles om en bok som er trykt i Geelmuyden sin enke sitt trykkeri! «Bak i boken var der en hel liten ekstrasbok med rettelsener — og så var det feil i rettelsene også. Og til allersist var der klebet inn en seddel: «Beklageligvis har der i rettelsene innsneget seg en rekke feil, som bedes rettet før «bagen tages i brag».»

Vi forstår dem som rynker på nesen over at vi nok engang kommer trekkende med denne boken som bare et fåtall har lest, og som for de fleste er et lukket land — et overflødigshorn som det bare er gitt noen få å nyte og forstå. For vi gad vite hvor mange av håndbokens abonnenter som med hånden på hjertet tør stå frem å bekjenne at de har lest boken. For de fleste er det nok blitt to og en halv cm mere bokhyllefyll, men riktignok en bok som vises frem til venner og bekjente som oppgitt og imponert ryster på hodet av de gale frimerkesamlerne som kan vie sin tid til slikt.

Det er i de forgangne måneder sagt mye pent og vel også stygt om bind I av Håndbok over Norges Frimerker. Vi har med forferdelse lagt merke til at somme har hatt en tendens til å blande sammen person og sak. Det må etter vår oppfatning være tindrende klart at håndboken er en stor vinning. Feil forekommer det avgjort, og det er klart at det vil være og er divergerende oppfatninger av både det ene og det hitt. Og slik diskusjon er både sunn og givende, noe derimot den rendyrkede nedtommelingen ikke er. En feiljakt for feilens og hoveringens skyld er forkastelig.

Men hva skal så gjøres for å rette på de feil som fins i bind I. Vi skal bringe rettelsener i bind II, sier presidenten Arnstein Berntsen. Men er nå det vel overveiet? Vil det ikke være både galt og tungvindt? For det første vil den som skal granske våre første frimerkeutgaver utvilsomt holde seg til det som står i bind I. Man vil selvsagt ikke slå opp i bind II for å lete etter opplysninger om bind I's merker. Og for dem som skal ta for seg utgavene i bind II virker det bare dumt med en lang innledning eller avslutning om feilene i bind I.

Nå er det heldigvis ikke så store rettelsene som skal foretas i håndboken — i hvert fall ikke så mye at det trengs en hel liten ekstrasbok? I de fleste tilfelle dreier det seg om enkle ord eller setninger og i verste fall et avsnitt eller to. Vi syns derfor det måtte være riktigst at rettelsene ble trykt i tidsskriftet, og at det ble tatt 4000 avtrykk av dette — ett til hver håndbok, og at disse avtrykkene så ble sendt til abonnentene. Når det gjelder denne boken har man jo den store fordel at samtlige eiere er registrert og derfor lett å finne frem til. Hvorvidt disse avtrykkene skal være gummiert slik at de er lett å klebe inn på rette plass kan selvsagt diskuteres. En ting som må passes på er at den nye teksten tar nøyaktig samme plass som den opprinnelige.

Vi kan forstå innvendingene mot å klistre til den nydelige trykksaken, men her kan jo hver enkelt eier selv bestemme om han vil klebe rettelsene inn på plass eller bare sette en anmerkning i marginen med henvisning til vedlagt rettelsener. Hvorom allting er så er det vel viktigst at boken er mest mulig korrekt.

En annen og viktig grunn for å foreta rettelsener og tillegg på denne måten er hensynet til bind II selv. Hva skal man gjøre med rettelsener til den? Det er opplagt at det vil bli like mange — ja, vi er tilbøyelig til å tro, langt flere feil i den enn i nr. 1. Det ligger ikke heri noen nedverdiggelse av dem som har gitt seg i kast med disse utgavene, men det står ikke til å nekte at det her i mange tilfelle dreier seg om nybrottsarbeid, og det har alltid vist seg at det er vanskelig å få med seg alt ugraset første gangen. Har man da låst seg fast med å foreta rettelsener og tillegg i neste bind så

PROFILER

Jeg minnes:

Grosserer Alf G. Johnsen

Allerede som latinskole-gutt fikk jeg kontakt med Alf G. Johnsen. Han var dengang formann i hovedstads-klubben. Jeg fulgte ivrig med i møte-referatene (i Nordisk F. T.) fra denne klubb, og ønsket bare at årene måtte raske på slik at jeg snart kunne bli moden til å komme innfor murene jeg også.

Alf G. Johnsen fremsto for meg dengang som hovedstads-klubbens «røde tråd», som en «mektig mann» hvem man ubevisst måtte vise stor respekt for. Jeg våget spranget en dag og sendte ham et ærbødig brev der jeg bad om forskjellige råd i filatelistiske spørsmål. Jeg ventet i spenning på svar — og det lot ikke vente lenge på seg. Ingen kort avfeining overfor en spørrelysten skolegutt — nei, et langt, vennlig og korrekt formet svar, som jeg følte meg stolt av — fra selveste formannen i landets største frimerkesamlerforening.

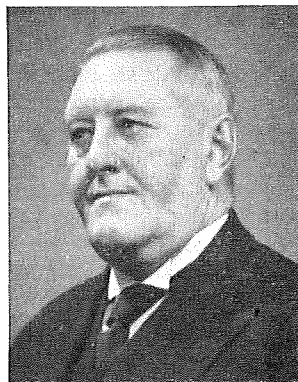
Det ble mange slike brev. Og de kom alle uten lang ventetid. Det forteller meget om mannen. Hans administrasjonstalent og beredvillighet (menneskelighet), selv overfor en ubetydelig skolegutt.

Noen år gikk, og så kom dagen, da jeg personlig kunne håndhilse på ham, og komme ham nær. I mange år deretter hadde jeg så den ære og glede å komme Alf G. temmelig nær innpå livet. Vi ble kolleger i en rekke komiteer og utvalg i årene fremover. Og i en viss periode hadde jeg ham ofte som bordfelle ved høytidelige anledninger innenfor vår hobby.

Når jeg skal forsøke å tegne et brukbart profilportrett av Alf G. Johnsen, må jeg nytte mange

må man jo utgi et tredje for å bringe tillegg til II, og altså et fjerde til tre osv., osv. — et evig perpetuum mobile.

Siden vi er inne på bind II så har det, etter hva vi har hørt, vært liten eller ingen reaksjon på håndbokskomiteens opprop. Nå har komiteen gått til det skritt å skrive personlig til et mindre antall spesialister med anmodning om å stille sin forskertrang til disposisjon. Det er et meget kresent utvalg som er foretatt, og her kan man vel snakke om at mange var kalte, men få utvalgte, men så får vi håpe at disse håndplukkede ikke vil gjøre skam på den store æren. For her dreier det seg nemlig, for å holde oss til H. C. Andersen, om virkelige «prinsesser».

streker for å få det fullverdig. Han var så meget på samme tid.

For det første vil jeg understreke *hans organisatoriske talent*. Der nest *hans administrative evne*. Under hans ledelse fikk alt den lette, raske flyt. I første omgang var det Oslo-klubben som fikk nytte godt av hans leder-begavelse. Dens anseelse vokste betraktelig i de årene han bekledte formanns-stillingen. Kretser som før uvilkårlig trakk på smilebåndet når det gjaldt frimerkesamling, ble selv fristet til å søke medlemskap — og de ble der for alltid.

Klubbmøtene ledet han alltid med fast og sikker hånd. Hans vesen innbød alle til å vise ærbødig respekt. Alltid rolig, behersket, klok og fint dannet møtte han enhver situasjon. Det lå tykt utenpå at her møtte man en leder, som var rik på erfaring fra andre lederplasser — i det praktiske liv. Det stemte jo også — som forretningsmann hadde han jo bygget opp det velkjente kontormaskinfirma Alf G. Johnsen A/S — Oslo, og var ved sin bortgang selskapets direktør.

Hadde tiden strukket til, ville Alf G. Johnsen sikkert ved aklamasjon blitt utpekt til Osloklubbens formann på livstid. Men hans sivile gjøremål ellers levnet ikke tid til det. Men årene gikk — og vår hobby skjøt vekst. Den ble generelt sett mer og mer internasjonal preget. Og dermed meldte også behovet seg for å finne en norsk samler som hadde de rette forutsetninger for å kunne fylle posten som en slags «*filateliens utenriksminister*». Valget var lett: det måtte være Alf G. Johnsen. Om han var villig, og hadde tid å avse.

Også den oppgave tok han på seg, og løste den på en strålende måte. At norsk filateli også i dag står på et så høyt internasjonalt plan kan vi i

mangt og meget takke Alf G. Johnsens innsats for. Han hadde gode kontakter og gode venner også utenfor landets grenser — i Sverige, i Danmark — og ikke minst i England. Derfor mottok han også høye verv i internasjonal filateli — i Nordisk Filatelist Forbund, og andre sammenslutninger. En bestemt sak bør jeg kanskje trekke frem her. Den utgjør et viktig avsnitt i norsk filatelis historie — *eget norsk filatelistisk tidskrift*. I denne sak sto Alf G. Johnsen på en måte «mellom barken og veden». Han skulle tale Nordens sak, og vi ble følgelig stående på hver vår side av nettet. Alf G. Johnsen var mest redd for at vi ikke alene maktet å gi eget norsk blad tilstrekkelig stoff. Norske skribenter vokste ikke på trær, og det ville bli slitsomt å stable hvert eneste nr. på benene. Vi andre var også merksomme på denne fare, men mente likevel det var verdt å ta denne risiko. Undertegnede er glad for at den risikobetonte linje ble fulgt. For selv om NFT ikke har seilt i smult farvann hele tiden, har det dog seilt — og jeg tror alle her hjemme i dag er enige om at det fortsatt er nødvendig å seile.

Men Alf G. Johnsen var ikke bare den som samlet organisasjonstrådene i sin hånd. Han var ikke bare organisator og administrator, men også *frimerkesamler*. Og en fremragende filatelist, med store detalj-kunnskaper om en rekke samlerområder. Han bygget opp store og verdifulle samlinger — av hvilke vel hans Malta-samling er den høyst besungne. Høyt medaljert ble denne, og hans Malta-kunnskaper ble også høyt verdsatt i utlandet. Selv berettet han for meg inngående om en lang samtale han ved en leilighet hadde med den daværende engelske konge, Georg V om dette emne. Under et besøk i London ble han innbudt til te på Buckingham Palace. Kongen hadde plukket frem noen album fra sin verdensomfattende samling som han gjerne ville vise og diskutere med noen frimerkeinteresserte (eksperter). Som en flerhet av samlerne sikkert kjenner til var kong Georg V en ivrig frimerkesamler. Og ikke bare samler — men også kjenner. Enkelte vil ha det til at han var mer interessert i sine frimerker enn i engelske statssaker. Ved nevnte anledning søkte kongen også Alf G. Johnsens person — komplimenterte ham med den fremragende Malta-samling han hadde bygget opp, og som han hadde hørt omtalt. Han ville gjerne høre Johnsens mening om visse detaljstudier — og Johnsen selv følte at han her sto overfor en fremragende ekspert når det gjaldt samlerområdet Malta.

Men Alf G. Johnsen hadde også andre samlerområder som vel bare få innviende hadde kjennskap til. Han var i besiddelse av bl. a. et enestående materiale (av verdensklasse) marokkanskk lokalpost. Han ventet bare på å få tid til å gjen-

nomarbeide dette, og få montert det. Jeg er redd for at han ikke rakk å få dette fullført.

Under den siste storkrig tok han fatt på et nytt samlerfelt. Man kan nesten karakterisere dette som en «Epilog» — eller med en viss boktittel: «Ringens sluttet». Han gikk tilbake til «guttetadiet» i sin samlervirksomhet — han ble generalsamler, stemplede og ustemplede eksemplarer — og hans ledetråd var fortrykksalbummet. Han moret seg som en skolegutt, og jeg husker så tydelig en aften jeg hadde en samtale med ham og han med stolthet kunne fortelle meg at samme dag hadde han sikret seg et relativt pent eksemplar av et av de sjeldneste objekter fra de italienske småstater. Jeg bør vel tilføye at generalsamlingen bare skulle omfatte mer klassisk materiale og stoppe ved et bestemt årstall.

Ennå er ikke profilen fulltegnet. Tilbake står festfilatelisten Alf G. Johnsen (her bar han tilnavnet Alf «Gauk» Johnsen — ordenen «den glade Gauk»). Ingen større fest — det være seg foreningsjubiléum, større festarrangements og andre høytidelige anledninger — kunne anordnes uten at man hadde sikret seg Alf G. Johnsens medvirken. Da var man på sikker grunn. Både når det gjaldt former og å sikre seg et reelt finansielt grunnlag å stå på. Blar man i norsk filatelis historie i alle disse år, vil man på hver eneste side støte på Alf G. Johnsens navn — og på bilder, hans kontrafei. Alltid på de høyeste poster. På sin rolige, beherskede måte tvang han alle slike begivenheter til å bli et minne (for deltakerne) av høyeste klasse. Hans nærvær ga sammenkomstene stil, verdighet, eleganse — ikke slik at man følte å gå med «høy, trykkende snipp» — nei, det var nok ledighet og morskap. Men hans egen finhet smittet over på alle andre også slik at helheten ble homogen.

Uten noen reservasjon kan det sies at Alf G. Johnsens virke *var og ble en av de store merkestener innenfor vår hobby*. Norsk filateli står i en stor og evig takknemlighetsskjuld til denne høyreiste, fine — dannede samler. Han fikk ved én anledning ordensnavnet Alfa Omega etc. — og en mer betegnende omtale kan vel heller ikke tenkes. Han var en av de aktører som sammen med samtiden skapte (i mellomkrigstiden vi kaller) gullalder-epoken i norsk filateli (såvel innad som utad). Det ble merkbart stilt rundt det grønne bord da også han tok vandringstaven i sin hånd — og gikk bort nyttårsaften 1949.

En samlervenn.

Annonsefrist for februarnummeret:

1. FEBRUAR

Frimerkepressen går.

Sverige.

Årets Nobel-utgave kommer den 10. desember og består av 2 merker. På den olivengrønne 25 øre finner man bilde av Arrhenius, Finsen og Bjørnson og på det brune 50 øres merket Becquerel og ekteparet Curie.

Algerie.

Den 9. desember kommer et merke i verdien 0.25 NF i anledning Røde Kors 100-års jubiléum, og den 16. desember kommer et 0.25 NF merke til 15-årsdagen for FN's menneskerettighets erklæring.

Australia.

I anledning åpningen av Compac ble det den 3. desember utgitt et merke i verdien 2/3 d. (Se under Fiji).

Belgia.

Den 23. november ble det utgitt et 50 cent merke i anledning postgiro-kontorets 50-års jubiléum.

Den 18. november ble det utgitt 2 frimerker hver pålydende 1 F til minne om Jules Destrée og

Henry Van de Velde. Den første var grunnleggeren av det kongelige akademi for fransk litteratur, den annen var en meget kjent arkitekt.

Burundi.

I anledning for 1-årsdagen for opptakelsen i FN ble det den 4. november sendt ut en serie på 5 merker. Verdiene er 4, 8, 10, 20 og 50 F. Merkene gjengir emblemene for FN's forskjellige avdelinger. De 2 høyeste verdier ble også utgitt i miniatyrark.

Canada.

Et nytt 15 c bruksmerke ble utgitt den 30. okt. Merket gjengir 4 kanadiske gress i flukt, og fargen er blå.

Eire.

Til 100-årsjubileet for Røde Kors ble det den 2. desember utgitt 2 frimerker i verdiene 4 d og 1 s 3 d.

England.

I anledning åpningen av Compac ble det den 3. desember utgitt et merke i verdien 1/6 d. (Se under Fiji).

Fiji.

Til minne om den nye undersjøiske kabel-forbindelse mellom Samvelde-landene ble 1 s verdien i bruksserien den 3. desember sendt ut med overtrykk «COMPAC CABLE IN SERVICE DECEMBER 1963» og silhuetten av kabelskipet «Retriever». Compac er det største oversjøiske telefonprosjekt som noen gang har vært satt i sving og kostet 26 mill. pund. Det er blitt finansiert av England, Canada, New Zealand og Australia. Siste leddet som binder England og Australia sammen er et mikrobølgenett tvers over Canada.

Forenede Nasjoner.

I anledning 15-årsdagen for deklarasjonen om menneskerettighetene kommer årets siste frimerkeutgave fra FN den 10. desember. Verdiene er 5 c og 11 c.

Frankrike.

Den 14. des. blir det utsendt et 25 centimes merke i anledning frimerkeutstillingen Philatec som holdes i Paris i juni 1964. Merket viser en hånd som holder et frimerke i pinsett over et album, og i bakgrunnen utstillingshallen.

Det vil i nær fremtid bli utgitt 2 frimerker med tilleggsverdi i anledning Røde Kors jubileet, verdiene er 0.20 + 10 og 0.25 + 10.

Likeledes vil et merke i verdien 0.20 F bli utsendt i anledning det nye fjernsynshus.

Neste års frimerkeprogram er offentliggjort. Der blir ingen frimerkemangel i 1964 for Frankrike heller, idet det foreløpige program omfatter 11 merker med tilleggsverdi og 17 uten.

Gambia.

En ny bruksserie med fuglemotiv og dronning Elizabeths portrett ble utgitt den 4. nov. Serien består av følgende verdier: ½, 1, 1½, 2, 3, 4 og 6 d, 1/—, 1/3, 2/6, 5/— og 10/— samt £ 1.

Verdiene 1 d, 3 d, 1/— og 1/3 d ble dessuten utsendt den 7. november med overtrykk «SELF GOVERNMENT 1963». Gambia har en befolkning på omkring 300.000 mennesker, hvorav 1/10 bor i hovedstaden Bathurst. Kolonien er 300 miles lang og ligger på begge sider av Gambia-elven, helt omgitt av republikken Senegal. Landet er bare fra 7 til 15 miles bredt, og elven er hovedtransportåre. Naturlige resurser er få, og jordnøtter og ris er de viktigste produkter.

India.

Den 1. oktober ble det utgitt et frimerke i verdien 15 nP til minne om dr. Annie Besant.

Israel.

4 nye merker med fisk som lever i Det Røde Hav vil bli utsendt i nær fremtid. Verdiene er 2, 6, 8 og 12 agorot. Likeledes vil det i nær fremtid bli utsendt et frimerke i verdien 1 israelsk pund med profilen av passasjerbåten «Shalom», det nye flaggskip i den israelske handelsflåte. Luksusdamperens profil har som bakgrunn et gammelt kart over Israels kyst.

Jugoslavia.

Den 28. november kom årets utgave av serien jugoslavisk kunst gjennom århundredene. Serien består av følgende verdier: 25, 30, 50, 65, 100 og 150 dinar. Samtlige merker er i flerfargetrykk fra Courvoisier.

Til 20-årsdagen for opprettelsen av den jugoslaviske demokratiske republikk ble det den 29. november utgitt et 25 dinar merke.

Malaysia.

Den 26. okt. ble det utgitt et frimerke i verdien 10 sen i anledning innsettelsen av den nye sultan av Perak.

I anledning Samveldets 9. parlamentariske konferanse som ble åpnet den 4. nov. i den nettopp ferdige parlamentsbygning i hovedstaden i Malaysia, Kuala Lumpur, ble det utsendt 2 rombeformete merker. Verdiene er 20 og 30 sen.

New Zealand.

I anledning åpningen av Compac ble det den 3. desember utgitt et merke i verdien 8 d med samme motiv som merket fra Australia. (Se under Fiji).

Polen.

For å feire de resultater som er oppnådd i romforskningen ble det den 25. november sendt ut en serie merker med bilder av forskjellige romfartøy. Serien består av følgende verdier, 30, 40, 50 og 60 gr og 1, 1.50, 1.55, 2.50, 5.60 og 6.50 Zł.

Ryukyu Islands.

Den 3. november ble det utgitt 2 frimerker i verdiene 3 og 8 c til minne om åpningen av radiomikrobølge-forbindelsen mellom Japan og Ryukyu.

Den 10. desember kommer 2 merker, et pålydende 1½ c, beregnet spesielt for nyttårs-hilsener og et 3 c merke til 15-årsjubileet for menneskerettighetserklæringen.

Suriname.

Fra 30. oktober har Nederlands postverk igjen overtatt ansvaret for utsendelsen av nye merker i Suriname, og følgelig kan man nå kjøpe ubrukte serier av disse fra den nederlandske samleruke. I de senere år har dette salg vært i hendene på den notoriske mr. Lehmann. Samme dato ble det utgitt en serie med tilleggsverdier til barneforsorgen. Merkene gjengir småpiker av forskjellige folkeslag som bor i Suriname. Verdiene er 8 + 3, 10 + 4, 15 + 10, 20 + 10 og 40 + 20. Verdiene 8 og 10 cents vil også bli utgitt i miniatyrark.

I anledning 150-årsjubileet for Nederlands uavhengighet ble det den 21. nov. sendt ut et 10 cents merke med samme bilde som 4 c merket fra Nederland til samme anledning, som vi meldte om i forrige nummer.

Sveits.

Årets Pro Juventute merker ble utgitt den 30. nov. Serien består av 5 merker. Den laveste verdien 5 + 5 Rp gjengir barneportrett av Albert Anker, de 4 andre verdier gjengir blomster, 10 + 10 Rp, prestekrage, 20 + 10 Rp, geranium, 30 + 10, kornblomst og 50 + 10 Rp, hagenellik.

Tyrkia.

En serie på 3 merker i verdiene 30, 50 og 60 kurus ble sendt ut den 29. okt., 40-årsdagen for den tyrkiske republikk.

Den 10. nov. ble det utgitt 2 merker i verdiene 50 og 60 kurus i anledning 25-årsdagen for Kemal Atatürks død. Begge disse utgaver har et opplag på 400.000 serier.

Litt om oppgraveringer på norske frimerker

Av Eivind Wirsching

Noe av det som gjør at norske frimerker på mange måter er mer interessante enn andre lands, er forekomsten av oppgraveringer og retusjer særlig for de eldre utgavers vedkommende. Av og til er det en hel plate på hundre merker som er blitt oppgravert (nr. 25 pl. III), i andre tilfelle dreier det seg bare om en enkelt klisjé i platen. Sistnevnte merke er som regel mer ettertraktet enn de første.

I 20 mm-utgaven er der foretatt oppgraving på mange av verdiene, hvorav enkelte er nevnt i variantlisten i Norgeskatalogen.

Nr. 53 pl. II.

Et av de merkene Nk. nevner flere oppgraveringer av, er 10 øre pl. II. På side 89 finner vi under 53 II a f. eks.: Oppgravinger under sjallstykket (som nr. 21) alle typer, kr. 60.—. Senere står det under 53 II b: Samtlige foran nevnte varianter forekommer også her. Verdi ca. 50 % lavere. Med det mener da katalogkomiteen å si at de oppgraveringene som er nevnt, ikke bare forekommer i vinrød farge, men også i anilinrød til blek karmin. Dersom man er så heldig å få tak i noen av disse oppgraveringene på pl. II, både de Nk. nevner og mange andre, vil man snart finne at enkelte av dem går igjen i to farger, nemlig vinrød og en farge jeg vil karakterisere som: blek brunkarmin. Andre oppgraveringer opptrer kun i en farge, som jeg vil kalle: brunlig rød, men som Nk. benevner anilinrød, muligens på grunn av at den ikke alltid er «fargeekte». (Det samme forholdet som er nevnt her, gjelder selvfølgelig også for platefeil.)

På grunnlag av undersøkelser bl. a. foretatt av Georg Störmer (NFT 1957 side 126) må det anses for sikkert at det her er tale om minst to forskjellige plateoppsetninger med hver sine platefeil og oppgraveringer. Norgeskatalogens passus om at samtlige varianter også forekommer i b-fargen er derfor egnet til å føre samlerne på villspor.

Et av de merkene i 20 mm-utgaven som det hittil ikke har vært nevnt oppgraveringer av, er

25 øre nr. 55.

til tross for at de merkene det ble trykt samtidig med, nr. 49 pl. I. nr. 51 pl. I og nr. 53 pl. I alle er kjent med en eller flere oppgraveringer. Undertegnede har imidlertid nå funnet et eksemplar av dette merket med en utvilsom oppgraving. Det dreier seg om en type 4 oppgravert i bokstavene ØRE, langs ovalen til ving 3, i bunnfeltet til høyre for kronen, bokstavene GE i NORGE og i øvre høyre hjul. Dvs. en oppgraving

svært lik en av dem som er beskrevet for 10 øre pl. I's vedkommende. Hele høyre ytterramme er dessuten svært tykk, noe som kan tyde på at det dreier seg om et høyrerands eksemplar. Da denne oppgraving til tross for at 25 øre kjennes i helark, ikke er beskrevet tidligere, må en tro at denne klisjeen enten er skiftet ut, eller at oppgravingen har funnet sted sent i trykkingen. Merket egner seg dessverre p.g.a. uklart trykk og mye stempel ikke for illustrasjon i tidsskriftet.

Portomerke nr. 3 c.

Heller ikke for portomerkene som ble trykt samtidig med 20 mm-utgaven, har forekomsten av oppgraveringer vært nevnt. Det er imidlertid ikke tvil om at også disse i enkelte tilfelle kunne trenge en oppfrisking, spesielt har de små korsene over kronene en tendens til å bli uklare og nesten forsvinne. Se f. eks. nr. 88 i arket for 50 ørens vedkommende. Det er antagelig for å forhindre en slik utvikling at det merket jeg vil vise her, er blitt oppgravert.

Det dreier seg om et eksemplar av 10 øre nr. 3 c, hvor venstre kors har fått en omgang med graverstikken. Korset er meget større enn vanlig, og har fått et helt skjævt utseende. Den venstre armen er spesielt karakteristisk.

I og med at portomerkene heller ikke har unngått gravørens oppmerksomhet, åpner det seg nye jaktmarker for Norgesspesialistene.

Husk å fornye abonnementet

Årsskiftet nærmer seg og vi vil minne alle direkte abonnenter om fornyelse av abonnementet for 1964 i god tid slik at stopp i forsendelsen kan unngås. Abonnementsprisen er kr. 16.— for abonnenter i Norge og kr. 20.— til utlandet. Betaling kan skje til postgirokonto 692 68 eller direkte til forretningsfører,

*o.r.sakfører LEIV A. BRECKE,
Torggt. 1. Oslo.*

Prefilatelí-katalogen

av

Torsten Ahlström og F. C. Moldenhauer jr.

35. Porsgrund

A. Utenlandsbrev.

Tidligst kjente dato
Senest kjente dato
Sjeldenhetsgrad

Poststed opprettet før 1814.

Poststempel utlevert 1848.

Det kjennes kun et stempel brukt før 1/1-1855.

Diam. 23,5 mm.

Stempelfarge

SVART	BLÅ	ANMERKN.
15/3-1849	ikke kjent	
2/1-1851		
R 4		

B. Innenlandsbrev.

Tidligst kjente dato
Senest kjente dato
Sjeldenhetsgrad

6/3-1849	19/5-1851	GRØNN
19/7-1850	frimerketiden	6/2-1852
R 3	R 3	3/1-1854

36. Røraas

A. Utenlandsbrev.

Tidligst kjente dato
Senest kjente dato
Sjeldenhetsgrad

Poststed opprettet før 1814.

Poststempel utlevert 1848.

Det kjennes kun et stempel brukt før 1/1-1855.

Diam. 23,5 mm.

Stempelfarge

SVART	BLÅ	ANMERKN.
ikke kjent	ikke kjent	

B. Innenlandsbrev.

Tidligst kjente dato
Senest kjente dato
Sjeldenhetsgrad

9/12-1852	4/2-1853	kun få
26/6-1853	frimerketiden	brev kjent
R 6	R R	

37. Sandefjord

A. Utenlandsbrev.

Tidligst kjente dato
Senest kjente dato
Sjeldenhetsgrad

B. Innenlandsbrev.

Tidligst kjente dato
Senest kjente dato
Sjeldenhetsgrad

Poststed opprettet før 1814.

Poststempel utlevert 1848.

Det kjennes kun et stempel brukt før 1/1-1855.

Diam. 23,5 mm.

Stempelfarge

SVART	BLÅ	ANMERKN.
ikke kjent	ikke kjent	

GRØNN

8/3-1849	4/8-1853	26/9-1854
6/8-1854	frimerketiden	
R 4	R 5	

38. Sarpsborg

A. Utenlandsbrev.

Tidligst kjente dato
Senest kjente dato
Sjeldenhetsgrad

Stempelfarge

SVART	BLÅ	ANMERKN.
15/8-1848	ikke kjent	
?		
R 6		

B. Innenlandsbrev.

Tidligst kjente dato
Senest kjente dato
Sjeldenhetsgrad

5/12-1849	14/6-1849
?	frimerketiden
R 6	R 4

39. Skien

A. Utenlandsbrev.

Tidligst kjente dato
Senest kjente dato
Sjeldenhetsgrad

B. Innenlandsbrev.

Tidligst kjente dato
Senest kjente dato
Sjeldenhetsgrad

Poststed opprettet før 1814.

Poststempel utlevert 1848.

Det kjennes kun et stempel brukt før 1/1-1855.

Diam. 23,5 mm.

Håndskrevet kjennes fra 5/9-1848.

Stempelfarge

SVART	BLÅ	ANMERKN.
ikke kjent	28/8-1852	
	frimerketiden	
	R 3	

8/2-1849	11/11-1850
19/7-1850	frimerketiden
R 3	R 3

40. Stavanger

A. Utenlandsbrev.

Tidligst kjente dato
Senest kjente dato
Sjeldenhetsgrad

B. Innenlandsbrev.

Tidligst kjente dato
Senest kjente dato
Sjeldenhetsgrad

Poststed opprettet før 1814.

Poststempel utlevert 1848.

Det kjennes kun et stempel brukt før 1/1-1855.

Diam 23,0 mm.

Stempelfarge

SVART	BLÅ	ANMERKN.
1/10-1850	19/11-1853	
?	frimerketiden	
R 3	R 3	

17/2-1849	30/6-1850	grønne stempeler
13/1-1851	frimerketiden	i 1853
R 3	R 2	

41. Svelvig

A. Utenlandsbrev.

Tidligst kjente dato
Senest kjente dato
Sjeldenhetsgrad

B. Innenlandsbrev.

Tidligst kjente dato
Senest kjente dato
Sjeldenhetsgrad

Poststed opprettet 1848.

Poststempel utlevert 1849.

Det kjennes kun et stempel brukt før 1/1-1855.

Diam 24,0 mm.

Stempelfarge

SVART	BLÅ	ANMERKN.
ikke kjent	ikke kjent	

13/3-1849	28/6-1849
23/11-1849	frimerketiden
R 6	R 5

42. Tromsø

A. Utenlandsbrev.

Tidligst kjente dato
Senest kjente dato
Sjeldenhetsgrad

B. Innenlandsbrev.

Tidligst kjente dato
Senest kjente dato
Sjeldenhetsgrad

Poststed opprettet før 1814.

Poststempel utlevert 1848.

Det kjennes kun et stempel brukt før 1/1-1855.

Diam. 23,5 mm.

Stempelfarge

SVART	BLÅ	ANMERKN.
ikke kjent	ikke kjent	

22/2-1849	14/1-1851	i 1851 er
7/2-1851	frimerketiden	stempelfargen
R 5	R 4	sterkt grønnlig

Etsing, dyptrykk, osv.

I sin anmeldelse av bind I av Håndboken i det finske forbundstidsskriftet, *Philatelia Fennica*, 7-8 1963 har D. A. Dromberg, som er finsk filatelisk fremste spesialist når det gjelder trykkmetoder, tatt for seg innledningens forklaringer av dette emne, og han skriver bl. a.:

Beträffande beskrivningen av tryckförfaranden och tillverkningen av tryckmedier finns det här och där en del att påtala. Det är en utmärkt sak att man i såpass stor utsträckning behandlar dessa viktiga frågor, men det skulle icke ha skadat ifall medarbeterna i högra grad än vad som är fallet skulle ha konfererat med varandra och helst låtit en specialist på området gå igenom dessa kapitel så att en större likformighet vad uttrycken och facktermerna beträffar uppnåtts, och några direkta fel undvikits.

Så skriver man på sidan 7 under rubriken ETSNING: «Användes vid framställning av frimärken efter litografisk metod. Märkesbilden etsas på stenar med hjälp av syra.» Detta är ett missstag. Verkligen etsning användes aldrig för framställning av litografiska stenar, utan för framställning av dyptrycksplåtar och boktrycks-klichéer. Missförståndet är vanligt bland filatelister. Det har uppkommit emedan man i slutskedet av tryckstenens framställning använder salpetersyra för att fixera skriften på stenen. Den litografiska färgen innehåller nämligen alkalier (tvålämnen) vilka man neutraliserar genom att skölja stenen med svag salpetersyra. Skriften blir härigenom hållbar, men stenen angripes icke av syran, i varje fall icke märkbart.

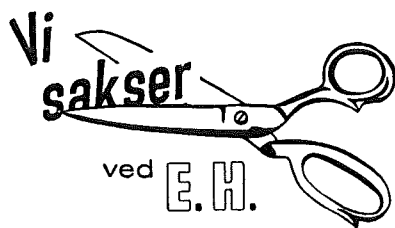
Det är också ett olyckligt val att kalla litografin för en kemisk tryckmetod därför att den bygger på fenomenet att fett och vatten icke godvilligt blanda sig. Detta har ingenting med kemi att skaffa, och trycket från stenarna sker i pressar vilka mycket påminna om cylinderpressar för boktryck. Det är ett helt mekaniskt tryck.

Även tillverkningen av tryckstenen har så litet med kemi att skaffa att exempelvis framställningen av kopparfällningar för boktryck är mycket mera kemi.

Beskrivningen av DYPTRYKK är otydlig och svävande. Bl. a. påstår man att världens äldsta frimärken blev framställda i koppardyptryck. I själva verket är både Penny Black och de andra gamla dyptrycksmärkena nästan helt och hållet tryckta från plåtar utförda av Perkins i siderografi och dessa äro av stål. Endast för små upplagor och i vissa länder använde man kopparplåtar.

Navlebeskuing

Når vi nok engang serverer den famøse titlen skyldes det at det blant våre lesere har vært en del mistydninger av selve ordet. Et flertall har lagt noe odiøst — ja bentrem pornografisk i det, men det er jo aldeles ikke tilfelle. For den uinnvidde kan vi referere Norsk Riksmålsordbok II, første halvbind der det på side 294 høyre spalte står: «navlebeskuer, en, litt., apatisk selvopptatt person». Navlebeskuing skulle da bety å være apatisk selvopptatt. For å si det med de gamle latinere: Quod erat demonstrandum — hvilket skulle bevises.

Perforering.

En kveld i 1847 satt to journalister på restaurant «Den røde løve» i London. Det var Charles Fowler og Henry Archer. Fowler hadde nettopp skrevet noen brev og skulle sette frimerker på disse. Han hadde imidlertid hverken saks eller kniv for hånden, og visste i grunnen ikke hvorledes han skulle få de utaggede frimerkene fra hverandre.

Han rotet fortvilt rundt i lommene etter noe å hjelpe seg med, og i jakkeslaget fant han en nål. Da slo det ham at han kunne stikke hull mellom merkene. Da ville de være lettere å rive fra hverandre. På den andre siden av bordet hadde Archer sett på med stor interesse, og ikke lenge etter sendte han et forslag til Generalpostdirektøren. Det gikk ut på å gjennomhulle frimerkearkene med et slags hjul. Det var jo imidlertid en litt tungvint måte å gjøre det på, men under arbeidet videre med saken kom han frem til et apparat som minner ikke så lite om kamtaggingen som brukes nå.

Det var imidlertid dårlig bevendt med den tekniske dyktigheten, så det lykkedes ikke for ham å få oppfinnelsen sin praktisk anvendelig. Regjeringen var likevel interessert i patentet hans, og kjøpt det for £ 80. Det ble så overlatt en ingeniør Napier å konstruere en brukbar maskin.

Som vanlig kan man nesten si, ble Archer først senere klar over hvilken stor oppfinnelse han egentlig hadde gjort. Han ble da misfornøyd med honoraret han hadde fått. Likevel hadde han i 1848 en gang vært villig til å selge hele saken for bare 20 sh.

Meddelelsesblad Troms Filatelistklubb.

Frimærke til «Frimærkets Dag», Danmark.

Postvæsenet har besluttet at udsende et særfrimærke i anledning af 25-året for «Frimærkets Dag» i Danmark.

Frimærket vil blive fremstillet i én værdi og antagelig i dobbelt almindelig frimærkestørrelse, og det er meningen at udskrive en konkurrence om mærket. Efter de erfaringer man gjorde ved den sidst afholdte konkurrence, vil det være klogt at udskrive konkurrencen mellem en række av de tegnere, der har vist, at de kan tegne frimærker.

Generaldirektoratet officielle meddelelse om frimærket foreligger, og der er al mulig grund til at udtrykke sin glæde over, at filatelisterne nu får deres eget frimærke.

Kugleposten.

Efterårsferiens mange museumsbesøg har afsløret mange pudsigheder for de ungdommelige gæster. På Postmuseet fik de at vide, at kugleposten — fra 1783 — skyldes en dansk smed, og at kugleformen skal hindre eventuelle rejselystne i at tage plads på vognens tag og derved friste kusken til at omgå reglementet.

Søndags-Politiken.

Frimerkeutstillingen Heng-fri-ex.

En helt uvanlig frimerkeutstilling har nettopp funnet sted i utlandet. I tråd med de siste filatelistiske oppfatninger som blant annet forlanger at ubrukte merker ikke skal ha noe som helst spor av hengslerester, ble en utstilling arrangert for kun uhengslede frimerker — 20 millioner besøkte utstillingen, (men bare 2300 betalte inngangspenger).

Utstillingen var delt i to avdelinger — for konkurrerende private samlinger og for offisielle samlinger. Den siste avdeling var begrenset til å omfatte bare de land som lar sine frimerke-utgaver omsette av uoffisielle handler-kontorer utenfor hjemlandet.

Den konkurrerende del av utstillingen var absolutt enestående. På grunn av reglene om at kun uhengslede frimerker kunne vises, ble alle merker vist i rammen med den gummierte siden frem. Dertil var alt materiell på albumbladene montert i cellofan-lommer.

Gull-, sølv- og bronse medaljer ble utdelt for de følgende fire avdelinger,

1. Det 19. århundres lim,
2. Det 20. århundres lim,
3. Tropisk lim,
4. Tematisk lim.

Utstillingens Grand Prix tilfalt en enestående samling trekantede merker, som juryen fant måtte være Cape of Good Hope. Ved inspeksjon av objektet viste det seg dessverre å være Liberia.

For første gang i historien hadde den internasjonale jury ingen vanskeligheter med å utpeke vinnerne. Slike vanlige vansker som a) filatelistiske kunnskaper, b) sjeldenhet, c) kompletthet var selvsagt ikke til stede i det juryen kun skulle bedømme den gummierte side av merkene.

I den offisielle klasse gikk hedersprisen til den nyopprettede staten Republikken Saliva for de resultater man her hadde oppnådd med limet på frimerkene. Limet på dette lands frimerker er slik sammensatt at en påsatt hengsel automatisk støtes av uansett hvorledes man forsøker å feste hengselen — ja unntatt selvsagt ved hjelp av et hefteapparat!

Ved avslutningen av denne filatelistiske utstilling ble det med brask og bram bekjentgjort at der var dannet en ny forening — kallet F.M.F.H. (Foreningen Mot Frimerke-Hengsler). En månedlig nyhetsbulletin vil bli utsendt til alle medlemmer så snart styret har tatt endelig avgjørelse om hvorledes frimerkene skal festes på bulletin-omslagene.

Artikkelen er helt og holdent oppdiktet, og enhver henvisning til folk eller land, levende eller døde, er fullstendig tilfeldig.

(Gjengitt fra *Collectors Club Philatelist*, sept. 63).

Rustflekker.

I tilknytning til et foredrag i København Philatelist Klub om papirfabrikasjon ble det på forespørsel opplyst at brune pletter, man så ofte treffer på gamle frimerker, kan være fremkommet fordi papirmassen i sin tid var blitt skyllet i jernholdig vann. Rustdannelsen kan ikke fjernes, men ved kjernelaksbad kan pletten tones noe ned.

Nordisk Filatelistisk Tidsskrift 4/63.

Hva synes De om

Norgeskatalogen?

spør en av våre kvinnelige lesere i brev til redaksjonen: Vi siterer videre fra brevet.

«Den fornyer seg da aldri (Bortsett fra prisstigninger). Den har fått noen farvekart, men disse farver stemmer ikke med mine frimerkers farver, hvilket også er bemerket i forordet. Antikvarisk har jeg kjøpt katalogen fra 1929 og fra den tid til nå er der lite nytt (selvfølgelig nyere merker). Kunne ikke katalogkomiteen sette priser for par og fireblokker stemplete og ustemplete fra nr. 95 og minst 50—60 nummer videre. Her står det hele stille — faktisk Facit gir bedre opplysninger.

Serien 197—211 er heller gørr, men er det bare 7 øre og 10 øre som er trykket på tykt gult papir? Har noen giddet å se etter for de andre valører? Vel jeg har. Det viste seg av mitt meget beskjedne materiale av ustemplete å finne fireblokk av følgende nummer på gult papir, 197, 198, 199 og 205. Gummien er mer ru på disse, og man ser ikke billedmerket tydelig tvers igjennom. Noen av de andre valører tror jeg også å kunne finne på enkeltmerker — Kunne det ikke tenkes at hele serien i første trykking er trykket på gult, tykt papir? Vel her er det amatøreren som spør!»

Vi skylder å gjøre oppmerksom på at vår kvinnelige leser slett ikke er slik amatør som hun ønsker å gi inntrykk av selv. Vi vet at hun har en meget pen Norge-samling foruten pene samlinger av de øvrige nordiske land — Norge-samlingen inneholder atskillig materiale som mangen en mannlig samler mere enn gjerne ville ønsket å kunne kalle sitt — ja vår korrespondent driver for tiden på med opp-plating av Norge nr. 1 — hvor mange kvinnelige samlere i Norge eller i andre land går inn for en slik oppgave?

Men rent bortsett fra samlinger og samle-områder, kjære lesere, er dere ikke — hånden på hjertet — helt og holdent enige med det som uttales om Norgeskatalogen — er den ikke moden for fornyelse, var det ikke på tide at alt om hvert merke ble samlet under merket og ikke i tungvinte tabeller bak i katalogen (jeg tenker både på varianter, blokker og vannmerker m. m.) og for øvrig — var det ikke på tide at Forbundet overtok utgivelsen av Norgeskatalogen snart? Det er mere enn én Norge-samler som har uttalt at Facit er å foretrekke for Norgeskatalogen — og det er en utfordring til utgiverne av Norgeskatalogen som ikke burde passere upåaktet!

Landsnavnet mangler.

«Det er funnet et ark av 8 d Bahamas (mot sult-utgaven) hvor navnet Bahamas mangler. Eieren forteller at han brukte 3 av merkene før han ble oppmerksom på feiltrykket».

Stamps.

Portomerker

Alle samlere her hjemme vet vel hva våre portomerker står for. Merkene har også en tydelig tekst som angir så og så mange øre «at» — senere «å betale». Typen ble innført i 1889 og inndradd 1927. Senere nyttet man vanlige frimerker som ble stemplet (makulert) med en T (= Taxe) — i forskjellige — typer og farver med eller uten sirkel omkring bokstaven.

Men hvor og når dukket det aller første portomerke opp? England skulle man tro som foregangslandet når det er tale om postale ting (frim. 1840).

Nei — ikke England denne gang. Førstemann ute her var Frankrike — 1859. Serien teller 7 verdier, fra 10 til 60 centimes. Den sjeldneste verdi er 60 c gul — Gibbons 63: £ 20 stemplet.

«Dykkeropptatt post fra D/S Bodø forlist 27. februar 1943»

Fra en engelsk samler fikk redaksjonen for en tid siden spørsmål om vi kunne skaffe rede på de nærmere detaljer om grunnen til at dette stempel var satt på et brev han nylig hadde kjøpt på auksjon i London.

Å gi mannen en forklaring av teksten på engelsk var lett nok — og ved henvendelse til «Bergens Sjøfartsmuseum» klarte vi å skaffe svar på resten av spørsmålet. Da det er mulig andre kan ha interesse av disse detaljer tar vi de med her:

D/S Bodø var bygget i 1895 og hjemmehørende i Bodø, skipet var på 737 br. tonn. Det var på reise med stykk-gods fra Trondheim til Tromsø da det gikk på grunn utenfor Brønnøysund i januar 1943. Den etterfølgende sjøforklaring fant at dårlig sikt og strøm var årsak til grunnstøtingen.

For redaksjonen synes her å være noe som ikke stemmer — skipet gikk altså på grunn i januar, og sank vel umiddelbart etterpå — idet posten vel må være hentet med dykker fra et sunket skip — men hvorfor bærer så stemplet datoen 27. februar 1943? Er det noen av våre lesere som har nærmere kjennskap til dette forlis er vi takknemlig for underretning.

Hølen-stemplet

I forarbeidene til «prefilатели-katalogen» har vi anført at Hølen stemplet antagelig ikke forekommer prefilatelistisk, idet den eneste kilde for prefilatelistisk avstempling var Thrapp-Meyers arbeide i Oslo Filatelistklubbs stempelkatalog.

Vi har nå fått bekreftet fra Thrapp-Meyer at noteringen i stempelkatalogen virkelig berodde på feiltolkning — idet han tydet et avtrykk med uklart 185? som 1853 — nærmere undersøkelse hadde vist at dette skulle være 1855 — og følgelig ikke prefilatelistisk. Med dette er forhåpentlig enhver påstand om at Hølen kjennes avstemplet før 1855 tatt av dage for godt — og det bekrefter da også at stemplet ikke ble utlevert før i 1855.

Torsten Ahlström, F. C. Moldenhauer jr.

Hvor bærer dette hen? (Makulatur)

Borgermester Middelthun (†), Stavanger holdt for mange år siden et stort anlagt foredrag med tittelen: «Hvor bærer det hen?», i Osloklubben. Han gikk i dette i rette med de postale myndigheter som han mente «strødde» om seg for mange nye frimerkeutgaver. Handelsdept. daværende sjef, statsråd Oftedahl og rekke høyere postale autoriteter var møtt frem, og deltok også i den etterfølgende diskusjon.

Når jeg leser skrift-vekslen vedrørende eienomsretten til ev. frimerkemakulatur i NFT nr. 9 og de der berørte forhold om andre ikke postalt — legale objekter som er sluppet ut i det fri — som byttemidler —, finner jeg grunn til å aksentuere herr Middelthuns kamprop til «hvor bærer dette hen?»

La meg stille Poststyret følgende spørsmål:

- 1) I forskjellige kataloger er anført diverse objekter som ikke offisielt er tatt i bruk postalt. Av bemerkninger i samme kataloger fremgår det at disse objekter er gitt som betaling til noen få samlere for verdifullt materiale som til gjengjeld er avhendet til det norske postmuseum. Regner Poststyret de her nevnte objekter for makulatur?
- 2) Har Poststyret lovhjemmel for slike transaksjoner? Er det ikke bare interstatlig byttevirksomhet som er tillatt?
- 3) Er disse bytteobjekter markert ved noen påstempling fra Postverkets side, som setter de samme utenfor postal anvendelse?

Til styret i Norsk Filatelistforbund vil jeg tillate meg å stille følgende spørsmål:

- 1) Var Forbundet eller noen av dets tillitsmenn kontaktet av Poststyret dengang disse bytte-transaksjoner ble effektuert? og —
- 2) hvilken stilling inntok Forbundet til disse?

Jeg tror norske samlere er svært interessert i disse saker, og Forbundet bør snarest mulig utvirke at norsk filateli får full orientering om dette. Man må ikke glemme at vi i våre statutter også har denne målsetting:

Å arbeide for rene forhold når det gjelder våre frimerker — og slå ned på alt som grunner seg på spekulasjon.

Eg. Harris.

Over alle grenser

England: Ian D. Currie, Regimental Sergeant Major in The Royal Corps of Signals, samler frimerker i beskjeden målestokk. Han vil gjerne ha kontakt med norsk samler på samme nivå for bytte av frimerker og som penne-venn. Hans adresse er:

14405766 WO I (RSM) I. D. Currie,

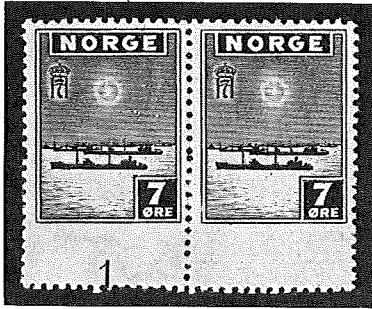
HQ School of Signals,

Messines Lines, Catterick Camp, Yorkshire.

N.F.T.'s Anbudssauksjon

nr. 3 - februar 1964

Vi har allerede mottatt en del objekter til vår neste anbudssauksjon, men vil likevel minne om fristen for innsendelse — den er **31. des. 1963**. Auksjonslisten kommer så i februar-nummeret.

Blant de innkomne objekter gjengir vi illustrasjon av en morsom sak. Som det vil sees er dette et «ekstra langt» eksemplar av 7 øren fra London-utgaven. Eieren har funnet disse merker ganske tilfældig, og der finnes i alt 7 stykker av denne varianten. De fem eksemplarer — hvorav ett altså kommer opp på auksjonen i februar — er alle enkeltmerker, mens det gjengitte er det eneste par av varianten — og det er dertil forsynt med platenummeret. Feilperforeringen er utvilsomt skjedd ved at nedrekanten av arket er blitt bøyd under resten av arket i det merkene gikk gjennom perforeringsmaskinen, for samtlige eksemplarer har brekk midt over, og ved å folde merkene etter brekken får man nøyaktig «dekkende» perforering. Vi var av den oppfatning at arkene som oftest i dag ble perforert etterhvert som disse ble trykket — så å si fortløpende — men øyensynlig er disse merker ikke trykket på en slik maskin — her kan vel krigsforholdene også spille inn. En interessant variant er dette i alle fall, og dessuten meget uvanlig for norske merker, så vi spør budene vil være mange på dette objektet. Da det er meget vanskelig å fastsette noen minstepris for objektet, har eieren forbeholdt seg å få godkjenne de innkomne bud, og retten til å forkaste samtlige, skulle disse ikke komme opp i et akseptabelt beløp.

Når vi nå likevel «snakker auksjon» — så vil vi gjerne nevne et forhold som flere budgivere har reist spørsmål om. Det gjelder hvorvidt en budgiver har anledning til — allerede — i det øyeblikket han avgir sine bud — å begrense det totalbeløp han finner å kunne bruke til frimerkekjøp på auksjonen. Det er det selvsagt på våre auksjoner, som på andre skriftlige auksjoner, full adgang til. Det er to fremgangsmåter, som begge gir samme resultat, som vanligvis brukes i slike tilfeller:

1. Man kan avgis budene i den rekkefølge man helst vil ha objektene — og på budseddel gjøre oppmerksom på at totalbeløpet for kjøpene ikke skal overstige et gitt beløp — selvsagt må dette beløp settes uten avgift. Ved gjennomgåelsen av budene vil vi da automatisk kansellere de bud som overstiger det fastsatte maksimalbeløp. De kansellerte bud får ingen innflytelse for tilslaget på objektene for andre budgivere.
2. Skulle der på auksjonen være flere objekt med samme innhold, og man gjerne vil ha ett av disse, men det stort sett er likegyldig

hvilket, kan man benytte et annet system — det kan forøvrig også brukes i tilfelle 1. Man skriver da sine bud i den ønskede rekkefølge, og mellom de objektnr. man vil ha ett av, skriver man bare ordet *eller*. Får da budgiver tilslaget på det første objekt faller de øvrige automatisk bort.

Eksempel — budene er avgitt som følger — nr. 103 kr. 50,— eller nr. 109 kr. 45,— eller nr. 86 kr. 60,—, det første bud som får tilslaget kansellerer automatisk de øvrige.

Så håper vi på fortsatt stor oppslutning om neste auksjon — foreløpig fra selgerne — og husk interessen er utvilsomt størst for Norge.

Halverte portomerker

Herr redaktør.

I nr. 8 av tidsskriftet er omtalt 2 helsaker med et halvert 20 øres portomerket på hver, som skriver seg fra meg.

I artikkelen er anført at «vi kan ikke fri oss fra følelsen av at vår gode politimester mulig har hatt en finger med i spillet her, og forsøkt å hjelpe til med å fremstille en filatelistisk kuriositet».

Det stemmer at jeg allerede den gang var samler. Det har jeg vært siden 1911. Selv om en også kunne tenke seg at jeg den gang hadde moret meg med å «fikse» denne halveringen, håper jeg at det ikke kan tenkes at jeg i så fall nå ville hevde at jeg ikke hadde hatt noen befatning med en fiksing.

Jeg avtjente den gang min verneplikt på Hvalsmoen. Brevkortet var fra min far til meg. Brevet var til Tor Furuholmen — senere sivilingeniør, entreprenørfirmaet i Oslo —, som var i samme halvtropp. Da jeg så hans konvolutt under postutdelingen, slo jeg selvsagt kloa i den.

Jeg var samme dag på kapteinens kontor for å søke permisjon — jfr. brevkortet fra min far. I papirkurven der så jeg nok en konvolutt utstyrt med et liknende halvert merke. Dessverre var jeg den gang alt for beskjedent og hadde for stor respekt for kapteinen til at jeg våget å be om å få plukke opp denne konvolutten.

Av datoen vil fremgå — ved eventuell undersøkelse — at det i de dager var en portoforhøyelse. Når denne inntraff akkurat under de 72 dager rekruttskolen i ingeniørvåpnet den gang varte, er det rimelig at det ble en så utstrakt mangelfull frankering at poståpneren (stasjonsmesteren) på Hval stasjon slapp opp for 10 øres portomerker. Utenom den tid rekruttskolen varte, var det vel ikke store postgangen der.

Jeg snakket aldri med poståpneren (stasjonsmesteren) på Hval. Jeg går imidlertid ut fra at han ikke var samler, og at han av den grunn laget halveringene. Da hadde han ganske sikkert «forfulgt» sine halveringer for å få tak i dem igjen.

Jeg håper at foranstående garanterer at noen «fiksing» er det ikke tale om i dette tilfelle.

Med hilsen

Håkon Holmsen.

*

Vi trekker med glede tilbake vår antydning om at politimester Holmsen har «fikset».

Red.

Oslo Arbeidersamfund- Massevirkningsloven. 17. mai 150 år. Sjømannsmisjonen. Naturfredning og kroneverdiene av bruksserien - foreløbig program neste år

Neste års frimerkeprogram starter med 2 merker i anledning Oslo Arbeidersamfunds 100-årsjubiléum den 17. februar, forteller frimerkeforvalter Korstvedt. Tegner blir maleren Ranheimsæter, og motivene på laveste verdi, 25 øre, portrett av stifteren Eilert Sundt og på 50 øren Oslo Arbeidersamfunns emblem.

Den 11. mars får vi to nye merker, denne gangen i verdiene 35 og 55 øre. Det er altså brev-kortportoene som denne gangen blir tilgodesett. Tilsammen utgjør merkene utenlands brevporto. Anledningen er «Massevirkningsloven» av professorene Guldborg og Waage. Det er samme motiv på begge merkene, nemlig dobbeltportrett av professorene etter byster av Stinius Fredriksen.

Og så er vi kommet frem til 17. mai, og endatil den største søttendes vi har hatt på lenge, for det er gått 150 år siden nasjonalforsamlingen på Eidsvoll i 1814. Det blir to merker her også, kunstner er Fredrik Matheson og motivene blir antagelig Eidsvoldsbygningen og Stortingsbygningen.

Den 31. august kan så Sjømannsmisjonen feire sitt 100-årsjubiléum og alle både norske og skandinaviske sjøfolk er nok samstemte i at denne institusjonen er ærlig verd et frimerke. Og ett blir det også og verdien blir 90 øre. Det er Fredrik Matheson som skal tegne merket, men det foreligger ennå ikke noe forslag.

Og, fortalte frimerkeforvalter Korstvedt, håper jeg at det blir tid til å få virkeliggjort min gamle drøm om et Rondane-merke. Anledning er naturfredning, men om vi rekker det — se det vet jeg ikke.

— Og kroneverdiene i professor Holms bruks-serie.

— Ja, de ligger klare fra professorens hånd, men den endelige approbasjon foreligger ennå ikke. Men jeg skulle tro at utpå vårparten kommer nok de første verdiene. Så vidt jeg forstår så blir serien nok oppdelt, og det er mulig vi av rent postale behovshensyn må starte med 10 kronen. Men det får vi nå komme tilbake til når det hele har avklaret seg.

— Og dermed har vi årsprogrammet for 1964.

— Jeg håper det ikke blir mere enn dette, men man kan aldri vite. I hvert fall er dette det som er vedtatt hittil.

Førstedagskonvolutten.

Ny spesialkonvolutt Oslo Arbeidersamfund 17. februar 1964 i verdiene 25 og 50 øre.

Bestilling sendes innen 1. februar 1964.

N.F.T.'s FDC-SERVICE, Boks 140, Bergen.

Postgiro nr. 707 63

Pris kr. 0,40 pr. stk. eller kr. 1,25 pr. komplett FDC til oppgitt adresse. Abonnement noteres for kommende utgaver.

**SAMLERE! BRUK SAMLERNES
EGNE KONVOLLUTTER**

Danmark og Tyskland

fremstiller nu sine frimerker på såvel alminnelig som fluoreserende (lumogen) papir.

De atskiller papirsortene lettest med en original

W O S C O prøvelampe.

Enkel i bruk. Billig i drift.

Pris kr. 30,— + porto kr. 1,—.

RAGNAR BREDÅ SØRENSEN

Skabosgate 10 — Drammen.

Telefon 83 10 14. Postgiro, 45 813.

The Royal Philatelic Collection

I det engelske uketidsskrift STAMP COLLECTING begynte man den 20. sept. i år offentliggjøre en historien om H. M. Kong Georg V's frimerkesamling England og kolonier, og hvorledes den ble bygget opp av denne kongelige spesialsamler. Vi i redaksjonen har hatt stor glede av å lese disse artikler og kom på den tanke at dette også måtte være til hygge for NFT's lesere.

Vi kontaktet derfor redaktøren av Stamp Collecting, Mr. Kenneth F. Chapman og spurte om det var mulig for oss å få tillatelse til å offentliggjøre en oversettelse av denne artikkelserie i NFT. Mr. Chapman stilte seg meget velvillig til dette spørsmål og henviste oss til Mr. Nicolas Bentley, sjefen for Heron Books Ltd, London, som i dag er eiere av copyright til Sir John Wilson's berømte bok «The Royal Philatelic Collection». Også Mr. Bentley stilte seg uhyre velvillig til vår henvendelse, og lovet å ta saken opp med autoritetene i Buckingham Palace for oss. For kort tid siden fikk vi så brev fra Mr. Bentley som fortalte at «The Keeper of the Privy Purse at Buckingham Palace» ikke hadde noe å innvende mot at vi oversatte artiklene.

Det er derfor en stor glede for oss å melde at vi begynner artikkelserien i januar-nummeret. I øyeblikket kan vi ikke si hvor mange nummer serien vil strekke seg over, idet historien fremdeles fortsetter i Stamp Collecting.

Den historie som altså nå vil bli offentliggjort i oversettelse i NFT, som det første tidsskrift utenfor England, er innledningen i Sir John Wilson's bok, og forteller om hvorledes den engelske konges frimerkeinteresse brakte ham i fremste rekke av kjennerne av Imperiets merker, og hvorledes den verdensberømte «Røde samling» på 325 bind ble bygget opp. Boken «The Royal Philatelic Collection» ble utgitt i 1951, og hele bindet kostet den gang ca. 1100.— kr. — et beløp som relativt få samlere så seg i stand til å kunne betale. For å møte dette savn har de nåværende eiere av copyrighten overdratt til tidsskriftet Stamp Collecting eneretten til å forhandle seksjoner av dette verk, hvert avsnitt av boken selges altså separat, men er bortsett fra innbindingen identisk med verket. Hvert avsnitt gjengir full katalogisering av samtlige merker i samlingen, og de fantastiske fargegjevninger som fantes i verket er også med i avsnittene der hvor de hører hjemme. Verket er delt i fem seksjoner, som altså kan kjøpes enkeltvis ved henvendelse til Stamp Collecting, eller NFT's redaksjon, Boks 49, Minde. For de av våre lesere som samler Imperiets

merker er dette den mest fullkomne katalog over området som finnes, og vi gir nedenfor detaljer om de enkelte avsnitt og hva disse koster portofritt.

- Del 1: *Storbritannia og britiske områder i Europa*, 74 tekstsider, en fargeplansje og 16 sort/hvit plansjer kr. 200.— (£ 10).
- Del 2: *Britiske områder i Amerika*, 48 tekstsider, tre fargeplansjer og 8 sort/hvit plansjer kr. 100.— (£ 5).
- Del 3: *Britiske områder i Afrika*, 63 tekstsider, to fargeplansjer og 8 sort/hvit plansjer kr. 100.— (£ 5).
- Del 4: *Britiske områder i Asia*, 62 tekstsider, 1 fargeplansje og 8 sort/hvit plansjer kr. 100.— (£ 5).
- Del 5: *Britiske områder i Australia og Stillehavet*, 75 tekstsider, to fargeplansjer og 8 sort/hvit plansjer kr. 100.— (£ 5).

I hver seksjon er også med Sir John Wilson's innledning som altså nå kommer i oversettelse i NFT.

Den røde samling, som Kong Georg V's samling vanlig kalles, er den mest komplette og største samling frimerker fra det Britiske Imperium som noensinne er bygget opp — og det ligger vel nær å anta at det frimerkemateriell som finnes der aldri vil komme på markedet igjen.

LEGG MERKE TIL DATOEN

14. januar 1964

Da selges ved auksjon

**SVERIGE
NORGE
DANMARK
FINLAND**

Illustrert katalog 10/— sh. portofritt.

ROBSON LOWE LTD.

50 PALL MALL

LONDON, S. W. 1.

Telegr.adr.: «Stamps, London, S.W. 1.»

*Vår representant i Skandinavia er:
Dr. Imre Vajda, Drottninggatan 82 I,
Stockholm, Sverige.*

Når De skriver være vennlig å nevne at De så annonsen i Norsk Filatelistisk Tidsskrift.

Åpent brev til Norsk Filatelistforbund.

Norsk filateli eier et verdifullt aktivum i sitt Forbundsorgan «Norsk Filatelistisk Tidsskrift». At dette må skjøttes om på best mulig måte er alle norske samlere enige om.

Å redigere et slikt blad krever et stort arbeid, og en ikke ringe selvopppofrelse av noen få til fordel for mange. Derfor er sikkert all mulig assistanse fra leserne kjærkommet — ikke bare med brukbart artikkelstoff, men også i form av nye ideer og eventuelle forbedringsforslag som kan rekkes i hendene på de to som sliter redaksjonskrakken.

Å få satt alt på trykk koster, og i dag koster det særlig meget, så lite som man får for dagens kroner. Derfor er det om å gjøre at man søker kontakter — også for om mulig å finne litt økonomisk støtte.

Det er spesielt én kontakt jeg nå tenker på. Vi samlere er en *god*, og blir også sett på som en *behagelig kunde* foran en viss luke. «Selgeren» har da også gjennom en rekke år stillet seg meget velvillig til de mangeartede ønsker og bønnfalingen som er uttalt fra samlerhold. Tenk bare på den positive innstilling fra år tilbake som de postale myndigheter møtte vår banebryter på det rent filatelistiske plan — dr. Justus Anderssen. Hvor ville vi stått i dag i forskingen av Norges frimerker hvis ikke dr. Anderssen dengang var møtt med «den åpne dørs politikk»? Hans uhindrede adgang til de norske postarkiver.

I dag har vi et postalt aktivum som heter Post-museet. Dette er kjempet frem og bæres av en god filateliens venn, byråsjef Tommelstad — som fortjener takk og hyldest for sitt arbeid med å redde «saker og ting» fra et viktig kulturområde i landet vårt. I denne samling befinner seg mange ting som har langt videre interesse enn å bli beskuet av de få som befinner seg bofast eller på gjennomreise i hovedstaden.

Det faller meg da så naturlig i tankene å henvende rette vedkommendes oppmerksomhet på en brukbar løsning for å kunne realisere min «lille kongstanke» — å la Postmuseet også bli et ambulerende Riksgalleri for det norske Postverk.

Løsningen er såre enkel: la vårt frimerkeblad, Norsk F. T., stille frontsidene til disposisjon for månedlig fremsyn av interessante museumssaker. Og la hr. Tommelstad forfatte en liten kommentar til disse. Men den glødende interesse byråsjefen har for sitt muséum, vil han sikkert være behjelpelig med dette.

At et slikt «riksgalleri» vil bli mottatt med samler-entusiasme er jeg helt overbevist om. Det

annonse-tap som derved vil oppstå, vil det norske Poststyret sikkert være behjelpelig med. Så velbehagelig som forholdet mellom oss to partnere er — på hver vår side av samlerruken.

Jeg vil oppfordre Filatelistforbundet til et besøk. Bank forsiktig på døren — og bukk pent!

«Muséumsvenn»

Kan noen løse denne gåten?

Fra Fridolf Lundström, Oslo har vi fått oversendt de to nedenfor gjengitte merker. Der-som klisjeen stalten behandler merkene med tilbørlig omhu vil den skarpe leser kunne oppdage følgende særegenheter ved merkene,

Det venstre merket er en alminnelig rød 10 øre posthorn, men stemplet er langt fra alminnelig — er klisjeen blitt bra skal man kunne lese at stemplet er «VIRGO BAY», og vi kan tilføye at stempelfargen er fiolett. Det store og springende spørsmål for herr Lundström, og for oss er selvsagt hvor dette stempel har vært benyttet. Forhåpentlig vil det fremgå av illustrasjonen at stemplet er uten noen dato-angivelse, så dette gjør jo saken om mulig verre. Så vidt det vites er det ikke et offisielt stempel det her dreier seg om, selvom stemplet er meget likt våre vanlige poststempler fra merkets kurseringstid. Har noen av leserne muligheter for å utdype vår viden i denne sak er vi meget takknemlige for et par linjer til redaksjonen.

Det annet merke er svensk 20 øre av ringtypen — og som det vil sees er dette merket delvis utagget. Når vi sier delvis utagget så er dette fordi merket er blitt klippet fra sine naboer før det ble satt på brevet, på tross av at der er tydelige spor av taggingen enkelte steder rundt merket. Noen av perforerings-nålene har slått de taggehull som disse skulle, men andre har bare etterlatt seg en fordykning i papiret der hullene skulle være. Det ligger nær å anta at merket skriver seg fra et ark som har ligget underst i en bunke ark som er blitt perforert samtidig — dette selvsagt forutsatt at flere ark ble perforert samtidig på dette tidspunkt i Sverige. Skulle denne antagelse ikke holde stikk er det så vidt vi kan se kun et svar tilbake — nemlig at merket skriver seg fra et makulatur-ark som må være sloppet igjennom kontrollen — og det kan jo i dette tilfelle tenkes at bare en del av arket har hatt mangelfull perforering. Vi har ikke kunnet finne noen notis om dette i litteratur over Ringtype-merkene, og etter herr Lundströms utsagn har ingen av de svensker han har vist merket sett noe liknende.

Håndboken

Gjensvar på Arnstein Berntsens private bemerkninger ved Carl H. Werenskiold

I herr Berntsens innlegg i nr. 8 av tidsskriftet angående mine bemerkninger i nr. 6 fremholder han at en håndbok «bør være et gjennomarbeidet verk som på en klar og grei måte tilrettelegger stoffet og gir våre samlere de nødvendige og riktige impulser gjennom nye studier, slik at de får glede av sin hobby og også lysten til å drive videre forskning.» (Uthevelsene er mine). Dette er jeg så hjertelig enig i, og når jeg i tidsskriftets nr. 6 gjorde oppmerksom på diverse feil, var det fordi Håndbokens opplysninger på disse punkter var hverken klare, greie eller riktige, og fordi man hadde holdt seg til foreldede anskuelser, og således ikke hadde gjennomarbeidet stoffet ved å dra nytte av nyere studier.

Uvanlig platefeil NK. nr. 43

På 10 øre nr. 43, som på de fleste andre merkene av 21 mm-utgaven i stereotypi, finner man mange platefeil. Håndboken nevner en hel del og kaller dem *umotiverte* feil, men er ikke alle platefeil *umotiverte*?

Det avbildete eksemplar av nr. 43 har foruten en hvit flekk over munnstykket også store skader i venstre ramme. Særlig tydelig er dette mot øvre hjørne, hvor rammen er «dobbel». Merket er desentret både oppover og mot venstre, noe som kan tyde på at merket stammer for øvre venstre del av arket, uten at det dog behøver å ha vært hverken nr. 1 i arket eller venstre-rands i det hele tatt.

Undertegnede har i tidens løp hatt anledning til å gå gjennom svært mange av nr. 43 og også funnet platefeil hvorav en del ikke er nevnt i Håndboken, som jo heller ikke gjør krav på å gi en fullstendig oversikt over disse. Men jeg har aldri funnet eller sett nevnte platefeil før. Man må ha anledning til å formode at de fleste feil som finnes, har vært konstante i hvert fall en viss tid, men at det så kan ha funnet sted en utskifting av de mest skadede klisjeer, som f. eks. en platefeil som denne. Dette kan i tilfelle forklare hvorfor ikke alle er like vanlige — eller uvanlige. I alle fall er slike platefeil interessante for en spesialsamler, spesielt når de opptrer i forbindelse med par eller flere sammenhengende merker.

Eivind Wirsching.

Når Håndbokens innledningsavsnitt om faguttrykk osv., som kunne ha vært til så nyttig veiledning, inneholder så meget uklart og villedende, må man vel ha lov til å påpeke noen av feilene uten at dette skal kalles spissfindigheter. Det samme gjelder mange av de andre rettelser, som har å gjøre med virkelig feilaktige beskrivelser, som f. eks. av Oscar I platene, som kan besiktiges i Postmuseet i Oslo.

Jeg kjenner ikke noen annen måte å rette feil og uklarheter på enn ved «omskrivning», så jeg forstår ikke hvorfor dette ikke skal være tillatt. Angående henvisninger til mine egne artikler, hvorfor ikke? Det er sikkert få av leserne som er helt klar over hvor innstendig jeg i disse artikler har søkt filatelistisk opplysning og sannhet, ofte ved årelangt grundig og meget krevende arbeid, litteratur-granskning hjemme og på bibliotek (jfr. artiklenes fotnoter), samt mange drøftelser med fagfolk. Den ubønnhørlige hensikt her var at resultatene skulle bli riktige, og først når disse var i orden, skrev jeg artiklene. Så snart jeg i et par tilfelle fant noe som trengte til rettelse i selv mine egne arbeider, foretok jeg straks sådan rettelse i tidsskriftet. En sådan innstilling til filatelistisk sannhet har da vel ingenting å gjøre med den såkalte «jeg alene vite»-mentalitet, som derimot hører hjemme hos dem som ikke har nedlagt noe møysomt arbeid på disse spesielle områder, og som likevel holder på de gamle anskuelser, selv etter at disse er blitt grundig motbevist. Angående årsaken til avvikende merke-størrelser har jeg således, i ca. 10.000 kritiske målinger av norske frimerker virkelig funnet, noe til min egen forbauselse, at papiret varierer bare noen få hundredels millimeter for merker fra en bestemt klisjé i en bestemt plate. Samme minimale variasjoner i merkene fra bestemte klisjeer ble også funnet helt konsekvent i posthorn skilingsmerkene, mens merkene fra forskjellige klisjeer, d.v.s. fra forskjellige steder i platen, varierte opp til godt og vel en halv millimeter, altså ca. 10 ganger så meget. I min artikkel i NFT 1957, nr. 1 la jeg målingene klart på bordet og dro følgende slutninger: «Variasjonen i frimerkenes størrelse må således, i helt overveiende grad, være forårsaket av de ulike store klisjeer, mens variasjonen i papiret spiller bare en ubetydelig og helt underordnet rolle.» Hvorfor skal da et lite fremskritt som dette i filatelen være så vanskelig å bli enig om? Nyttens av papirmålinger sies også å være «utvilsomt overdrevet». Faktum her er at disse målinger (og de andre 10.000) virkelig førte til entydige resultater. Hvilken annen metode kunne anvendes til løsning av dette problem? I fremtidens arbeid med f. eks. Centraltrykkeriet og Knudsen utgavene vil det vise seg helt nødvendig å støtte seg til korrekt utførte nøyaktige målinger i visse spørsmål som f. eks. rekkefølgen av sekundære plater (særlig i 53 VII—VIII), hvis sådanne rekkefølger skal bli kontrollert riktig, og ikke bli bare gjettverk.

Det er mange uløste problemer i norsk filateli, og ikke så få av de vanskeligste vil kreve bruken av de mest fremskredne metoder som f. eks. nøyaktige målinger og sannsynlighetsberegninger, nettopp fordi de «gode gamle» uanstrengende metoder ikke klarer å løse vanskelige problemer. Her må man være villig til å følge med tiden, hvis norsk filateli skal gjøre virkelig fremgang.

Angående «kompetente folk på det trykktek-

niske område», er jeg overbevist om at ingen av disse vil hevde at originalstempelen var rettvendt som i illustrasjonen på side 181. Det tilsvarende posthorn originalstempel for øreverdiene kan for øvrig besiktiges i Postmuseet i Oslo. Det er speilvendt.

Tanken at en kritikk skal også gi uttrykk for det nye, gode og positive, er jeg helt enig i, og dette har jeg da virkelig forsøkt å gjøre i mitt innlegg. Les igjen første paragraf og bemerkningen til side 38—43. Jeg skal dessuten sitere fra annen paragraf:

«Boken er for en stor del fortrinlig, men inneholder — dessverre — mange skjemmende feil, og det bedrøvelige her er at de fleste av disse burde aldri ha forekommet, da tilsvarende riktige opplysninger finnes i NFT og annen lett tilgjengelig litteratur.»

Ingen venter selvfølgelig at en bok skal være helt feilfri, men man har vel rett til å vente at de mange *lett unngåelige* feil ikke skulle ha kommet med til lesernes forvirring istedenfor veiledning.

Bruken av uttrykk som «antagelig», «vel usannsynlig», osv. er *helt nødvendig nettopp i saklige utredelser*, og det er forfatterens plikt å anvende sådanne måteholdne uttrykksmåter, hvor påstanden hviler på det erfaringsmessige og rimelige, og hvor et kraftig og avgjørende bevis ikke foreligger.

Jeg vil til slutt nevne at jeg ikke har oppfattet herr Berntsens innlegg som noe personlig angrep, og jeg vil håpe han vil lese disse mine bemerkninger i samme fordragelige ånd.

Håndboken og Carl H. Werenskiöld

Bemerkninger til Arnstein Berntsens private bemerkninger i NFT nr. 8 1963 av Bjørn Melbye

I sine private bemerkninger — hva nå dette måtte innebære — private ting, det være seg artikler eller annet — pleier som regel ikke å bli offentliggjort — og gjør de det, er de vel ikke lenger «private» — sier Berntsen bl. a.: «Hans (herr W.s) kritikk går vesentlig i retning av spissfindigheter, — og det kan vel ikke være bra.»

Jeg oppfatter den siste setning som et spørsmål til leserne selv om spørsmålsteget er utelatt, og da jeg tilfeldigvis er en av leserne, finner jeg spørsmålet rettet også til meg — altså at også bl. a. min mening om spørsmålet kan ventes å bli fremsatt.

Jeg tviler ellers ikke på at herr Werenskiöld vil vite å svare for seg, så det er ikke på hans vegne jeg bryr meg om å svare, men på egne — slik jeg som leser oppfatter disse «private bemerkninger.»

Vi har en del gamle ordtak som jeg syns passer godt i forbindelse med disse bemerkninger, nemlig: 1) Man bør ikke kaste sten når man sitter i glasshus. 2) Man ser splinten i andres øyne, men

ikke bjelken i sitt eget, og 3) På seg selv kjenner man andre. A ta alt i beste mening synes å være forfatteren ukjent.

Det er ellers en ting jeg syns er rart, nemlig: at Berntsen skal «geråde slik i hu» over en etter min mening alminnelig kritikk av forekommende feil i Håndboken. Jeg stiller meg da selv det spørsmål: Hvorfor? Vi har jo en — jeg får si — offentlig oppnevnt Hovedredaktør og flere assistenter som vel på hvert sitt felt har hatt litt ansvar, uten naturligvis å frita Hovedredaktøren for det fulle ansvar. Hvorfor overlater ikke Berntsen til Hovedredaktøren å svare? Når det gjelder herr Durban Hansen og Tørud og det disse herrer står for, tar han det altså med ro, han vet de vil vite å svare for seg. Ja, hadde jeg nær sagt, Berntsen er vel på litt gyngende grunn når det gjelder trykningsarbeider, så det er nok best å gå litt stille i dørene her. Men Hovedredaktøren har han formodentlig etter dette ikke mye tiltro til, heller ikke de andre — går jeg da samtidig ut fra. Jeg fristes da til å tro, først og fremst på grunnlag av den form og det innhold «bemerkningene» har fått, og dernest da at Berntsen par tout må skrive tilsvaret til herr Werenskiöld før Hovedredaktøren, at det i bunn og grunn må være ham som står som den ansvarlige for Håndboken og — da naturligvis også for dens skrøpeligheter og mangler. Etter en samtale jeg har hatt med Hovedredaktøren om ting som angår meg i forbindelse med Håndboken, og som jeg skal komme tilbake til, fikk jeg da også det bestemte inntrykk, at han frala seg ethvert ansvar — i alle fall hva min sak angikk — og henviste til Berntsen, da det var han som hadde styrt og stelt med sakene det siste året!

Når man altså er kommet så langt at man kan fastslå med temmelig stor sikkerhet, at det er Berntsen som er den egentlige ansvarlige for Håndboken skjønner jeg bedre at han tar affære når det er noen som våger å kritisere hans verk. Om ikke alle vet det, så vet i alle fall jeg det, at Berntsen ikke tåler kritikk. Kritikken må være positiv sier han, basta! Jeg er av den enkle oppfatning at å kritisere er å imøtegå det talte eller skrevne ord, et arbeid o. l. og kritiserer man er man naturlig nok ikke positiv. Det kan bare en omtale være! Når det så, som i dette tilfelle, fremkommer kritikk, og annet hadde vel ingen tvilt på både ville og måtte komme til et slikt verk, må man ikke derfor gå hen å si at kritikken går «vesentlig i retning av spissfindigheter.» Jeg tror ingen annen enn Berntsen oppfatter herr Werenskiølds kritikk som «spissfindigheter.» Jeg er av den mening at han, bare har villet gi sitt besyv til at språket, de tekniske uttrykk (faguttrykkene) m. v. skal bli så korrekt og i samsvar med gjeldende internasjonal praksis for hobbyen som mulig. Når Berntsen sier at «en håndbok ikke skal være en doktoravhandling». «Det har aldri vært meningen at forklaring av faguttrykkene i innledningens punkt 1 skal være uttømmende i vitenskapelig forstand», samt at «Meningen med avsnittet er ellers kun å gi en generell forklaring — uthevet til og med av ham — på de filatelistiske uttrykk for den enkelte samler», så forbauses mann enn mer. Att på til får man høre som hans syn på saken, at samlerne er best tjent med disse omtrentligheter. Ja, for et uttrykk, en avhandling eller en håndbok som ikke er korrekt, kan ikke få annen benevnelse: enn å være om-

trentlig — altså noe man ikke kan stole på. Jo, min gode herr Berntsen, er det noe som må og skal være helt korrekt, så er det nettopp en *håndbok*. Den skal være oppslagsverket, Bibelen så å si, for filatelistiske uttrykk og som her: over norske merker. Og det er så meget mer om å gjøre at slik skal det være som det sikkert i årene fremover i diskusjoner o. l. vil bli vist til *Håndboken*. Den skal jo også — ikke minst — være oppslagsverket og grunnlaget for de unge samlere, slik at de fra starten av får den korrekte opplysning og lærer seg å bruke de korrekte faguttrykk. Når altså herr Berntsens syn på *Håndboken* har vært at den ikke skal være noen doktoravhandling, altså ikke noe helt ut korrekt verk, og at generelle vendinger og uttrykk greier seg, forundres man ikke over resultatet. Det er vel også bare en nordmann med innstillingen «*jeg alene vite*» som kan prestere noe bort imot en slik stiltingen.

Noe rett og litt klapping på skulderen, blir man ellers vitne til når rett skal være rett. Det heter bl. a.: «I den filatelistiske avdeling — hva nå også det måtte stå for — er herr Werenskiold mere positiv, omenn også der med uholdbare påstander.» Lenge fikk altså Adam ikke være i Paradis, og nå er det galt av herr Werenskiold å være positiv også! Etter en del irettesettelser hvorav han bl. a. taler med den dypeste forakt om at herre Werenskiold tillater seg å vise til sine egne artikler, noe Berntsen naturligvis aldri har gjort seg skyldig i, gir han igjen litt ros av følgende innhold: «Personlig er jeg ellers imponert over herr Werenskiold nitide forskning og reelle grunnsyn. «Se det, herr Werenskiold bør nok her reise seg og bukke, skjønt han vil vel i likhet med meg lure på hva det menes med «reelle grunnsyn», hvilket jo vil si at han tross alt er enig i at alt som settes på papiret må være korrekt. Altså det motsatte av omtrentligheten som han før har forsvart.

Nei, man skal ikke bli klok av herr Berntsens «private bemerkninger», ennsi hans linje, når han til slutt får seg til å skrive at: «Den (*Håndboken*) bør være ett gjennomarbeidet verk som på en klar og grei måte tilrettelegger stoffet og gir samlere de nødvendige og riktige impulser gjennom nye studier, slik at de får glede av sin hobby og også lysten til å drive videre forskning.» Så enig, så enig herr president, særlig i det som er understreket, bare synd at den tanken ikke kom klart til uttrykk før *Håndboken* ble trykt. Disse store og edle ord kom dessverre presidenten først i pennen den stund han «gerådet i hu» og gav oss sine «private bemerkninger». Ja, ja, bedre sent enn aldri, og får vi da kanskje se bind nr. II som vi blir lovet om 40—50 år, skrevet etter disse retningslinjer. De som lever på den tid har altså noe å glede seg til. Personlig har jeg liten tro på at herr presidenten vil forandre seg stort. Alle de ting han har beskyldt herr Werenskiold for denne gang som: «Jeg alene-vite-mentalitet» spissfin-digheter» m. m. er som skreddersydd for ham selv. Det må oppriktig talt være trist å kjenne seg selv så dårlig. Når derfor herr presidenten til slutt i sine bemerkninger — uttaler at han kjenner sine pappenheimere, viser det seg igjen hvor fullstendig han er på jordet. Han under-vurderer alle som vanlig, og må det derfor være meg tillatt å åpne hans øyne en smule, eller fjerne skylappene hans, samt gjøre ham opp-

merksom på at det er det motsatte som er tilfelle: Det er pappenheimerne som nå kjenner ham.

Ellers et par bemerkninger til hva Berntsen sier om hva som skal korrigeres og tas inn i bind II eller ei. Det skinner gjennom at han er av den oppfatning at bare det han selv finner å være gjenstand for korrigering vil bli korrigert. Dette er jo det rene tøv. Det er opplagt at alt som er skjevt og galt skal korrigeres, og det så snart som mulig uansett hva herr Berntsen måtte mene om tingen. Norsk filateli og Norsk Filatelistforbund er ikke, jeg gjentar ikke — identisk med herr Berntsen. Om han hittil har trodd at så var tilfelle bør det nå gå opp for ham at hans syn på saker og ting slett ikke representerer de faktiske forhold.

Det er også noe annet som springer meg i øynene når jeg leser disse «private bemerkningene», og det er at han våger å si til herr Werenskiold. «Han bør i nevnte tilfelle forstå at håndbokkomiteen og forfatterne for øvrig nettopp har redigert teksten avvikende fra hans artikkel fordi man ikke var enig med ham.» Det vil jeg si er en opplysning som alle som for fremtiden akter å sende inn stoff til det kommende bind II bør skrive seg bak øret. Hvis altså det jeg etter mange års studium er kommet frem til, ved innsendingen, av «Komiteen og forfatterne for øvrig» skal endres, beskjæres av en herr Berntsen eller andre, uten at jeg blir underrettet, som øyensynlig har funnet sted også hva herr Werenskiolds manus angår, vil jeg med en gang ha sagt at dette er tydelig overgrep, og utenfor enhver praksis. Det er en soleklar ting at artikler og manuskripter til et blad eller en bok, ikke, jeg gjentar, ikke, kan endres uten av forfatteren selv eller med hans tillatelse. Hvor skulle vi ellers ende? Finner således en redaktør at det innsendte manuskript ikke kan være korrekt på noen måte, eller deler av det bør endres, er det hans plikt å returnere manuskriptet til forfatteren med opplysning om hvorfor det går i retur. Her opplever man, som også med meg hva 1863-utgaven angår, at ingenting blir sagt, men man beholder manuskriptet, endrer, skalter og valter uten forfatterens vitende og utgir det hele som eget produkt. Mr. X i NFT nr. 6, sier på side 116 «Våpen 1863—66 er i sin helhet Berntsens verk.» Som forfatter av manuskriptet til nettopp denne utgave, må jeg virkelig gni meg i øynene. I et hvert fall tør jeg be denne mr X å fortelle meg hvor han har sin skråsikre viten fra. Etter Håndbokkomiteens egen skriftlige anmodning, skrev jeg i sin tid, år tilbake et meget fyldig manuskript basert på min egen samling, og sendte det inn. Siden vet jeg ingenting om dets skjebne før jeg ser mitt arbeid på trykk og med herr Berntsen som forfatter! Så enkelt er det altså å bli litt av en filatelist!

Berntsen avgjør hvem som har rett når det gjelder fellingsdiagrammet på side 78 i *Håndboken*. Han er ikke engang i tvil — jeg alene vite igjen. Han harselerer ellers over enkelte ting som for herr Werenskiolds vedkommende er «gått hus forbi». Slikt kan han spare seg for. Det fins sikkert enda en mengde ting i *Håndboken* som må rettes og som først litt etter litt vil komme frem. For min del har jeg ved løselig gjennomlesing funnet at hverken J. Jellestad eller Abr. Oddfjell på side 5 er oppført som døde. På side 301 står de begge oppført som døde. Men side

301 kom kanskje under behandling 10 år etter at Innholdsfortegnelsen var skrevet? Jeg finner videre at tegningen av nr. 2, «Madonna»-øyet, begått av herr Berntsen, er riv ruskende gal. Jeg har sett en del av dem, og har for tiden ikke mindre enn 2 stk. på lager, men visste jeg ikke bedre ville jeg jo etter den tegning som representrer det «eneste rette» nå, ha kastet dem. De har ikke den fjerneste likhet med herr Berntsens misfoster av arten. Jeg leser ellers at A 2 (av nr. 2) skal ha en stor fargeflekk i øyet bl. a. Vet ikke tegneren at det her dreier seg om et «omdannet» øye? Hvorfor er ikke Jellestads tegning av varianten blitt nytt? Og hvorfor er ikke Jellestads tegninger av nr. 8 også blitt nytt? Jellestad var ikke bare utrustet med usedvanlige gode evner som tegner og maler fra naturens side, men han hadde dessuten greie på hva han holdt på med.

Under Platestudier og oppsetninger på side 301, leser jeg videre med store øyne at for 1863-utgaven er bare Jellestad og C. M. Henriksen ført opp. Man syntes det ikke var nødvendig å ta med også Benjamin Goodfellow her da? Det er jo til syvende og sist han som har lagt grunnlaget for platestudiet av denne utgaven. Hva «oppsetninger» står for må vår herre vite. Sider fulle av nr. 8 muligens? Henriksen oversatte Goodfellows arbeider i sin tid, og ble disse så tatt inn i Nordisk Filatelistisk Tidsskrift.

Når vi så kommer til 1877-utgaven finner vi igjen presidentens navn både i innholdsfortegnelsen og på side 301. På side 5, innhold, har han for lettvinthets skyld, bare nevnt seg selv. Ingen dårlig idé. Det er ikke alle som holder ut til de kommer til side 301! Imidlertid vil jeg da få lov til å kunngjøre følgende. Herr Berntsen har på forhånd lånt min spesialsamling 1877 foruten Thune Larsens — kanskje også fleres — og skrevet sin avhandling på grunnlag av hva han der snappet opp. Jeg fikk min samling tilbake full av hans «private bemerkninger», uten ett ord til takk eller begrunnelse for hvorfor han hadde skriblet i marg og andre steder på de forskjellige sider. Jeg skal med glede sende redaktøren et av bladene til gjengivelse i tidsskriftet. Her presidentens oppfatning av «god tone» og ellers syn på hva man bør gjøre eller ikke her i livet, vekker stadig min forundring, kanskje også andres? Men min mening er muligens kjettesk. Jeg skal muligens oppfatte det som en særlig gunst at den store mogul har nedlatt seg til å se på samlingen min, og på kjøpet vært så vennlig å sette sine hieroglyfer på de forskjellige sider i den! Naturligvis! Rosinen i pølsen i de «private bemerkningene» finner man ellers til slutt hvor presidenten gir den opplysning at det går an å gi en positiv kritikk, se bare hva redaktøren sier om Håndboken i nr. 6 i sin leder! Jeg ilte til kilden, og hva finner jeg? Jo, et himmelløftende Halelluja over at Håndboken endelig forelå etter 20 års arbeid med takk og skåler til denne og hin, taler av Per og Pål med herr presidenten som den gjeveste da naturligvis. Og han kunne da ikke rose Håndboken, han hadde jo selv skrevet den — så å si. Men Jellestads navn svevet mellom bladene! Rene seansen altså. Med all respekt for Jellestad, hvorfor i Herrens navn svevet ikke Justus Andersens og Henrik Dethlofs navn like meget mellom bladene? De er da tross alt pionerene?

Også de fine bildene da. Med presidenten som seg hør og bør bak Håndboken, ved siden av Håndboken og ellers det samlede midtpunkt med glasset i hånden. Jo, da, vi kan det, men ikke forstår jeg at han, selv i en slik stund, kan finne selv den aller, aller minste holdbarhet for sin påstand om redaktørens gode omtale av Håndboken! Jeg går ut fra at en omtale av Håndboken skal dreie seg om dens innhold og ikke dens fødselsdag? I alle fall i denne sammenheng.

Den mystiske «Mr. X» i herr Melbyes artikkel er, som sikkert leserne har oppfattet, en av redaktørene, nærmere bestemt Eivind Evensen. Siden herr Melbye spør hvor opplysningene stammer fra når det i den redaksjonelle omtale av Håndboken på side 116 i NFT nr. 6/63 står: «Våpen 1863—66 er i sin helhet Berntsens verk.» så kan vi fortelle at det er hentet fra Håndboken, nærmere bestemt fra «Innhold» side 5 der det står: «1863/66 — Våpen. (A. Berntsen)» og fra side 301: Klisjétegninger: «1863/66-utgaven Arnstein Berntsen.» Herr Berntsen har i følge Håndboken, således vært både forfatter og tegner.

La oss også få korrigerer en misforståelse i herr Melbyes artikkel. Han skriver: «Rosinen i pølsen i de «private bemerkninger» finner man ellers til slutt hvor presidenten gir den opplysning at det går an å gi en positiv kritikk, se bare hva redaktøren sier om Håndboken i sin leder!» Dette grenser til sitatfusk, for det som står i de «private bemerkninger» på side 165 i NFT nr. 8/63 er nemlig: «Man kan jo se det går an å skrive slik når man leser den redaksjonelle omtale av samme bok!» Denne «redaksjonelle omtale» står som foran nevnt på side 116 i NFT nr. 6/63. Herr Berntsen nevner som en ser ingenting om «lederen» i nr. 6. Når herr Melbye derfor «ilte til kildene» så var øyensynlig farten noe for stor, for han er havnet på side 101 i nr. 6 der en av redaktørene (også i dette tilfelle Eivind Evensen) gir et referat fra pressekonferansen på Hotell Viking. Det er et referat fra en pressekonferanse og ingen «omtale» eller «leder», og herr Berntsen har da heller ikke henvist til denne.

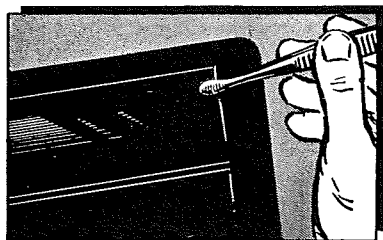
Det er vel også på sin plass å gjøre oppmerksom på når herr Berntsen i «private bemerkninger» skriver: «Han bør i nevnte tilfelle forstå at håndbokkomiteen og forfatterene for øvrig nettopp har redigert teksten avvikende fra hans artikkel fordi man ikke er enig med ham!» så er den «artikkel» — det er nå for øvrig flere — som herr Berntsen omtaler ikke artikler til Håndboken eller manuskripter til denne, men artikler til Norsk Filatelistisk Tidsskrift. Det står derfor håndbokkomiteen eller forfatterne fritt å være enig eller ei i de opplysninger som der står. Alle artikler som står i Norsk Filatelistisk Tidsskrift er artikler for dette bladet og ikke manuskripter til Håndboken. Når derfor herr Melbye angriper herr Berntsen for å ha rettet herr Werenskiolds manuskripter så er dette en stor misforståelse. Herr Berntsen har aldri sett herr Werenskiolds manuskripter — det har kun vi.

Når vi har hengt denne «hale» på herr Melbyes artikkel så er det ikke for å blande oss opp i herr Melbyes og herr Berntsens kontroverser, men for å sette ting som angår oss og bladet i den rette og riktige sammenheng.

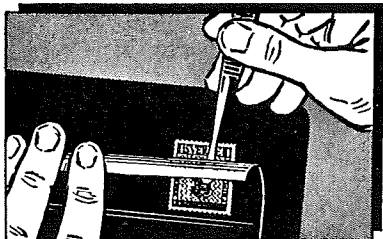
Vi har også — på tross av eller kanskje på grunn av forfatterens truster — strøket siste avsnitt av herr Melbyes innlegg idet vi finner dette følelsesutbrudd helt uegnet til offentliggjørelse.

Red.

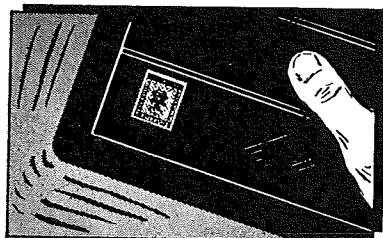
LØFT!

BØY OPP, SETT INN OG SLIPP!

SITTER UBEVEGELIG!

VISIR er enkelt å hanske med!
Se illustrasjonene ovenfor!
Prøv selv!

Alt taler for

Salgskurven stiger stadig brattere og hurtigere. Utlandet kommer i stor stil. Ved en reise nylig til **Italia, Østerrike, Frankrike og Nederland** innlemmet vi disse land i vårt utenlandsmarked. Legg merke til at tre av disse landene tilhører **EEC**-området, der vi alt tidligere er innkjørt i **Tyskland og Belgia**. Omsetningen på 6-makts-markedet vil bli enorm til tross for tollmuren. Gledelig er det også at **England** nå er kommet med for alvor sammen med **Island** dit ikke ubetydelige mengder VISIR-blad ekspederes. Med **Norden** og **Sveits** i tillegg, har VISIR nå fullstendig slått igjennom i hele **Vest-Europa**. Til **Ungarn** er en større leveranse underveis. Flere og flere oversjøiske markeder bearbejdes for VISIR og alltid med fremgang.

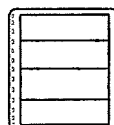
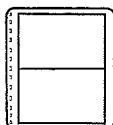
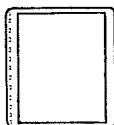
En norsk uttalelse: «En artikkel i høyeste verdensklasse.»

En annen norsk uttalelse: «Tusen takk for VISIR, ypperlige ting og noe av det beste og smarteste jeg har sett.»

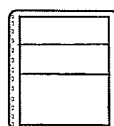
Prøveblad i valgfri utførelse nkr. 3,10, portofritt. Åtte kombinasjoner på svart eller hvit kartong.

Julegavetips!

24 blad, sortering etter ønske
R 7- perm nkr. 90,—.

24 blad, sortering etter ønske
i R 9- perm nkr. 105,—.

Slik ser bladene ut — slik er stripenes oppdeling.

For enkle merker i alle størrelser, par, striper, blokker, frimerkehefter, brevstykker og hele brev osv.

fra **WENNERGREN-CAPPELEN A/S, Oslo**, eller

FRIMÄRKSHUSET AB

Auksjonsnytt

Prins Doria-samlingen italienske stater som vi fortalte om tidligere i høst er nå solgt av H. R. Harmer i London. Som ventet ble det stor konkurranse om dette utsøkte materiellet, og mange av de tilreisende italienske storsamlere måtte gi opp for engelske storsamlere og handlere. Prisene ble selvfølgelig deretter og totalsalget gikk opp i £ 64.019, altså vel 1.280.000,— kr. Topp-prisen ble betalt for en 20-blokk av 40 c Sardinia, den gikk for kr. 140.000,—.

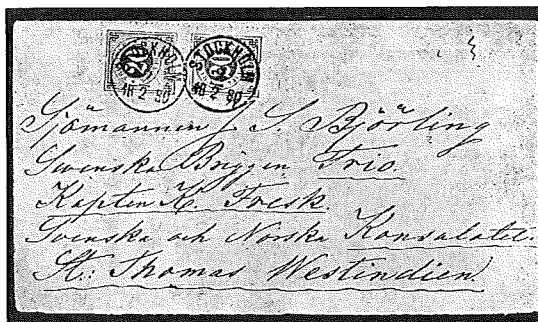
Robson Lowe har i oktober solgt en større samling Europa-sjeldenheter, her ble resultatet også bedre enn man hadde tenkt seg, idet totalbeløpet ble atskillig større enn man regnet med i auksjonskatalogen, nemlig £ 43.789 mot £ 34.366, deriblant de ubrukte fire-blokkene fra Norge (se NFT nr. 7 1963).

Den store auksjonen som Edgar Mohrmann nettopp holdt i Dusseldorf 26—30. nov. falt sammen med herr Mohrmann's 45-årsjubiléum som auksjonarius.

De store auksjoner fortsetter overalt ute i verden, og prisene ligger fortsatt høyt — årsakene kan vel være så mange, men de vesentligste er vel knapphet på godt materiell sammen med pengerikelig, særlig da er pengene etter hvert blitt stadig mindre verd.

Som det vil fremgå av annonse annet sted i dette nummer selger Robson Lowe en større Skandinavia-samling den 14. januar, den største tyngde av materiellet ligger i Sverige, men Norge er representert med ca. 150 objekter til en anslått verdi av ca. 100.000,— så noe må der nok være av Norge også. Samlingene er fra den kjente svenske samler, konsul Benzinger's dødsbo, og der vil sikkert bli stor kamp om de bedre objekter. I skrivende stund har vi ikke sett auksjonskatalogen, så vi kan ikke nevne noe om de enkelte objekter. Vi nøyer oss med å gjengi en illustrasjon av en av auksjonens lekkerbiskener, brevet med feiltrykket 20/tretio i par med normalt merke. Som det nok vil fremgå av illustrasjonen er brevet i super-kvalitet, til tross for at det ble sendt til en sjømann ombord i en seilskute som anløp St. Thomas på Dansk Vestindien for ca. 80 år siden. I tråd med en ny praksis som Robson Lowe har innført i den siste tid ble de mere betydningsfulle deler av samlingen vist på Hotel Bristol i Oslo i dagene 30/11—2/12. Det er meningen å vise i fremtiden sjeldnere auksjonsobjekter i hjemlandet før auksjonen, og således gi kjøpere som ikke har anledning til å bese objektene i London høve til å se på disse nærsagt på hjemstedet — en utmerket service som nok vil virke på prisene!

Norge kommer også under hammeren hos H. R. Harmer i London den 22. januar. Vi har hatt anledning til å se korrektur-avtrykk av denne del av auksjonskatalogen, og kan nevne at samlingen er delt i ca. 160 objekter til en anslått verdi av ca. 70.000,— kr. Som de fleste samlinger av den verdi-størrelse inneholder også denne et rikt utvalg av de eldre utgaver både i enkle merker og på brev, og alle senere utgaver er også godt representert i enkeltmerker og på brev. Noen utpregede kanoner inneholder ikke samlingen.

Innbinding av NFT

I likhet med tidligere år vil der også i år bli anledning til å få bundet inn årganger av NFT. Dessverre har våre bokbindere måttet legge på prisen — den er nå kr. 12.— pr. bind inneholdende to årganger. I tillegg kommer oppkravsfrakt.

De av leserne som er interessert i innbinding må derfor sende sine årganger, buntet to og to — slik som disse ønskes bundet — til Redaksjonen, Postboks 49, M i n d e i n n e n 29-2-1964.

Tidsskrift som kommer senere enn denne dato blir returnert i oppkrav uten å være innbundet. Dersom omslagene ønskes med i bindet lar man disse være på de enkelte nummer — ønsker man ikke omslaget med fjerner man dette før avsendelsen.

Husk å oppgi om innbinding ønskes i blå, burgunderfarget eller grønn granitol.

Neste anledning til innbinding blir ikke før 1966 — om vi da lever og har helsen — så ønsker man NFT innbundet bør man bestemme seg for dette nå.

Wipa 1965

«Det tidlig skal krøkes som god krok skal bli» sier et gammelt ordspråk — og det ser det ut som om det østerrikske filatelistforbundet har tatt seg ad notam. Den første invitasjon til deltagelse på den internasjonale frimerkeutstillingen som skal holdes i Wien i begynnelsen av juni 1965 foreligger allerede. Utstillingen holdes i det tidligere keiserlige palass — og skal resten av opplegget fortsette som denne første melding tyder på vil det nok være vel verd å legge opp sine planer både for å delta på utstillingen — og legge ferieturen til Wien i 1965. Samtidig med utstillingen foregår også den store Wiener-festival, så det kan vel bli knapt nok med 24 timer i døgnet!

SMÅANNONSER

NORWEX-utställningen 1955

Från banketten 9. 6. 1955 på Akershus Slott önskas program-, menu- och bordskort, även event. kuvert etc.

Evert Fogelberg, Castnersgatan 11, Limhamn, SVERIGE.

Katalog for desember-postauksjonen tilsendes gratis.

THEHØJ FILATELIAUKTIONER,

Norup, Danmark.

«Skævt bytte!

Send 1000 blandede Norge eller Skandinavien. Jeg sender 150 forskj. England med kolonier, eller 200 forskj. Tyskland.

Laursen, Irlandsvej 74, København S., Danmark»

Gir Norge, Europa, Oversjø

ønsker Tyskland.

Schild, Behringstr. 1,

285 Bremerhaven,

Vest-Tyskland.

«**Prisliste** over norske og utenlandske frimerker sendes mot 75 øre i frimerker.

Tom Kallevig, Madserud Alle 33, Oslo.»

Jeg ønsker å kjøpe, også i større kvantum, Lokalpost Spitsbergen, Arktisk post, Polarpost og betaler gode priser.

Dr. Antonio Zappala, Via Colle Pino, 1, CATANIA, ITALIA.

FN-merker

Komplett samling ubrukt 495,- brukt 305,-. Alt i FN, også nytrykk, varianter etc. Liste gratis. Mange tilbud ti under 1/2 AFA.

RUNE KARLSEN

NØTTERØY

Jeg ønsker å kjøpe Norge nr. 2, 3, 4, 4 a og 5 til min platesamling. Enkeltmerker, par, striper, blokker. Søker også stempler på nr. 4. Alt har interesse.

Johnny E. Pedersen, Postb. 302, Kristiansand S.

Jeg ønsker å kjøpe, kort, brev, konvolutter og alle postsaker fra alle arktiske og antarktiske ekspedisjoner. Likeså Nansen, Amundsen, Byrd, Nobile og andre polarforskere autograf. Betaler høyeste priser.

Dr. Antonio Zappala, Via Colle Pino, 1, CATANIA, ITALIA.

Suche Neuheiten — Frankaturtausch mit einem norwegischen Briefmarkensammler. Gebe Bundesgebiet.

Hugo Delfs, 2000 Hamburg, — Nienstedten Baron — Voght — Strasse 29.

Mancolister ekspederes hurtig og omsorgsfullt. Stemplet, utstemplet og FDC. Send Deres i dag. Prisliste over 600 forskj. pakker sendes gratis. Abonnement mottas på frimerker fra hele verden.

Franco Frimerkeforretning, Postboks 73, Bryn, Norge.

FØRSTEDAGSKUVERTER!

Skandinaviske FDC leveres i abonnement til pålydende verdi + 50 øre. Nyheter fra Europa leveres til pålydende + 15 %. FDC-kuverter alene pr. 100 stk. 20,— pr. 1 stk. 25 øre.

Frimærke-Nyt, Nykøbing Sjælland — Danmark.

Større generalsamling Norge, Sovjet, Tsjekkoslovakiet, alt stemplet selges samlet eller hver for seg.

Zamojski, Levanger.

SAMLER- OG KLUBBADRESSER

1964-utgaven inneholder bl. a. 50 sider samleradresser med bytteønsker. Dessuten adresser på klubber, tidsskrifter m. m. samt rabattkupong for 1965-utgaven.

I alt 72 sider. Pris kr. 8,— ved forskuddsbetaling til postgirokonto Oslo 770 24 eller pr. postansvisning.

SAMLERKLUBBEN,

Boks 25, Tørvikbygd.

BOKHYLLEN

Editors of philatelic works are requested kindly to send review copies to the following address:

Die Herren Verleger von philatelistischen Arbeiten werden ersucht, Rezensionen-Exemplare davon an die untenstehende Adresse gef. zu senden:

Norsk Filatelistisk Tidsskrift,
Redaksjonen,
P. O. Box 49, Minde—Bergen,
(Norway, Norwegen).

Philatelie — Spiel und Ernst, av dr. Walther Heering i samarbeid med Walter Merkle. Heering Verlag, Seebuck am Chiemsee. 336 sider med illustrasjoner. Innb. i shirthing. Format 16,5 x 22 cm. Pris DM 29.80.

Å samle frimerker i dag er en meget komplisert hobby. Å skulle belære nykommere og rettledet disse gjennom hobbyens mange irrganger krever mange års erfaring og en samlet viten, som bare få i dag kan sies å beherske.

Forfatteren av denne bok går de vanlige, oppmerkede «løyper» — og boken blir således en tro kopi av sine mange forgjengere. Tyske forfatters vane tro blir den skåret etter et skjema som ved første øyekast synes så grundig og veloverveiet — men ved nærmere sømfaring, har det også sine svakhetpunkter.

Flere fargeplansjer av gode og dyre klassiske objekter (fra auksjoner) pryder tekstinholdet. Men i dag er man så forvent med vakre auksjonskataloger at selv denne prydeffekt uteblir.

Tekstinholdet er ikke helt feilfritt — noe er også ufullstendig og burde heller vært sløffet i sin helhet. Forfatteren har også utarbeidet en rekke tabeller — noen av disse kan ha en viss levetid, men de fleste vil vel være uaktuelle innen man er ferdig med boken. Og disse kunne vært innspart. En oversiktstabell er meget talende, et skoleeksempel på det spøkelse vi kaller: pengeverdi-inflasjon. «Fra 1916—1918 var porto for et vanlig brev til utlandet 0,15 mk. I begynnelsen av 1923 begynte inflasjonsmarken sin spede opp-treden — porto for samme brev 50 mk. Ganske beskjedent. Lenger ut på året sto barometret på sterk orkan porto på samme brev tidsrommet:

1-10-23—	9-10-23	2 millioner mark.
1-11-23—	4-11-23	100 millioner mark.
12-11-23—	19-11-23	80 milliarder mark.

Boken er ikke uten interesse for samleren. Men jeg skulle tro at den som allerede har trådt sine læreår, har mer å hente av denne enn nykommeren. For den kan gi et bidrag til videre selvstendig vurdering av hele hobbykomplekset.

Trykk-teknisk er boken av høy klasse.

E. H.

Stanley Gibbons «Simplified» frimerkekatalog 1964, utgitt av Stanley Gibbons Ltd, 391 Strand London WC2, 1.224 sider, format 18,5 x 24 cm. Pris 30 sh pluss porto.

Så foreligger året «Simplified» akkurat tidsnok til å komme med i julegaveflommen. For en mor eller kone kan vel knapt nok gjøre noe bedre enn

å spandere denne katalogen på mann eller barn til jul. Dette er jo katalogen for den altetende samler — den som tar med både stort og smått fra alle himmelretninger — for den som koser seg med mangeartede merker fra allverdens land.

At «Simplified» er populær behøver vi ikke fortelle. Fra år til år må forlaget øke opplagstallet, og alt tyder på at årets utgave ikke vil gjøre skam på seg i så henseende. At katalogen er blitt fyldigere sier jo seg selv — samlerne får stadig mer for pengene i denne frimerkestormens tidsalder. Det er kommet til 4.445 nye merker siden fjorårets utgave og 1.029 nye illustrasjoner.

Det er ikke bare merkene som er nye — også en rekke land treffer en nå for første gang i «Simplified». Det er Algerie, Burundi, Rwanda, Uganda, Vest Ny Guinea sammen med Cocos (Keeling) Islands.

«Simplified» taler for seg selv som den har gjort i alle år, og det står bare til oss å anbefale den på det aller beste, og ønsker samlerne lykke til med denne nye utgaven.

FINLANDS CENSURSTAMPLAR utgitt av B. E. Saarinen, Erik Johanson og Valter V. Johansson. Format 20 x 15 cm, 32 sider. Pris fmk: 4,—.

Et interessant område innen den finske filatelen er det forskjellige sensurstemplene som har vært i bruk under den første verdenskrigen, under Frigjøringskrigen, Vinterkrigen og Fortsettelseskrigen. Det har jo vært mye uro hos våre finske venner, og med ufreden følger brevrensuren. Men det som utmerker sensuren i Finland er den nitiditet som russerne utfoldet under Verdenskrig I. Som tidligere beskrevet i NFT så nøyde de seg ikke med utenlandssensur, men tok også for seg den innenlandske korrespondansen. Dette førte med seg at det ble opprettet en rekke sensursteder rundt om i landet, og hvert brev som ble undersøkt ble da i førstningen forsynt med en lukkestrip med tekst. Senere hen kom stempelen, først for hvert sted, senere sogar i enkelte tilfeller for hver enkelt sensor.

Å skape en katalogisering over alle disse sensurstemplene har vært en oppgave som flere har forsøkt seg på, men det siste og beste er nå gjort av de kjente finske samlerne d'herrer Saarinen, Johanson og Johansson. De har gått meget grundig til verks, og deres katalogisering bygger på et meget rikholdig og omfattende materiale. Katalogiseringen er delt opp først kronologisk og dernest etter stemplenes fasong — runde, ovale, rekkstempler, rektangulære, maksinstempler og nummerstempler. Hvert enkelt stempel er så omtalt med brukstid, tekst i finsk og pris.

Det hele er meget utførlig og dyktig gjort, selv om vi nok savner enkelte ting. Største svakheten ved boken er at illustrasjonene er tegnet for hånd og til dels er utført svært unøyaktig og slurvet. Men som oppslagsverk er boken uunnværlig for alle som vil gi seg i kast med dette meget interessante finske samlerområdet, og vi gir boken vår aller beste anbefaling. Personlig kan vi si at hadde den kommet før så hadde den spart meg for mange timers arbeid — riktig nok meget interessant sådant, men likevel.

By- og bygdenytt.

BERGENS FILATELIST-KLUB

Møte den 21. nov. under ledelse av formannen F. C. Moldenhauer jr. 29 medlemmer til stede. Etter en redegjørelse av formannen om den dårlige økonomiske situasjon som klubben befinner seg vesentlig som følge av dårlig kontingentinnbetaling, utspant det seg en lengre diskusjon om økonomien i sin helhet og biblioteket i særdeleshet. Avgjørelsen om bibliotekets stilling ble utsatt til årsmøtet. Einar Osc. Schou's kritikk over at tidsskriftet tar inn annonser mellom tekstsidene ble avbrutt av formannen som påpekte at BFK var ikke det rette forum for å diskutere denne saken.

Aftenens foredragsholder var dr. Hofstad som ved hjelp av utvalgte merker fra sin Amerikasamling tok for seg USA's historie. Etter kåseriet demonstrerte han sin samling USA.

KRISTIANSAND FILATELISTKLUBB.

Møte nr. 536 den 24. september under ledelse av formannen Johnny Pedersen. Det var 23 medlemmer til stede. Formannen refererte ankommen post, bl. a. brev fra Grimstad Filatelistklubb som mottok innbydelse til fellesmøte den 12. nov., og brev fra disp. Odd Grahm som meddelte at han ville komme og holde foredrag samme dag. Kveldens kåsør var disp. Behrens som fortalte om en ferietur til Middelhavet. Kåseriet ble fulgt av lysbilder fra turen. Han tok oss med til Rhodos, Kypros, Athen og Palestina.

Klubbens 31 års dag ble feiret den 15. okt. med den tradisjonelle torskaften.

Medlemmene møttes kl. 19.30 iført mørk dress med ordener og møtebånd. Litt før 8 ønsket Ingolf Nilssen på vegne av festkomiteen velkommen til bords, dette foregikk på vers, og man ble servert den deiligste torsk med øl og dram. 20 medl., hvorav 5 av stifterne, var benket rundt det festlige bordet. Da den verste sulten var stillet, begynte talenes rekke. Ingolf Nilssen åpnet med et tilbakeblikk til stiftelsesdagen tirsdag den 15. okt. for 31 år siden. Han ga så ordet til form. Johnny Pedersen, som i sin tale konsentrerte seg om klubbens aktuelle oppgaver. Han nevnte bl. a.

juniorarbeidet, som han nu hadde håp om å kunne bli tatt opp igjen. Han nevnte også muligheten, og kanskje også nødvendigheten av å få eget møtelokale, idet Handelens Hus sannsynligvis vil bli solgt til annet formål. Dette burde kunne la seg gjøre ved hjelp av Husfondet og en eventuelt ny Huskomité mente han.

Senere fortalte Sigurd B. Johnsen og M. Berg Thomassen trekk fra klubbens historie, og innen karamellpuddingen var fortært, var klokken blitt så mange at de medlemmene som var kommet etterpå begynte å bli utålmodige. Da kaffen ble servert ved 9-tiden var det 23 medlemmer til stede som hygget seg rundt småbordene med de nye katalogene, auksjonslister og tidsskrifter. Pjølteren ble heller ikke glemt, men det var først litt senere. Hilmar Nilsen benyttet anledningen til å holde en liten tale for klubben og nevnte den store betydning klubben og kontakten med de øvrige klubbmedlemmene hadde hatt for ham som filatelist.

Sigurd B. Johnsen og Arne Hansen foretok utdeling av klubbens møtebånd som denne gang gikk til Caspar Schmidt som fikk sin tredje stjerne for 300 møter. Leif K. Torjussen og Einar Simonsen fikk begge 2 sin første stjerne for 100 møter.

Formannen refererte en ansøknings om medlemskap fra Zack. B. Torkildsen Flekkefjord.

Møte nr. 538 29. oktober under ledelse av formannen Johnny E. Pedersen. 20 medlemmer var til stede. Under eventuelt mente Anton Nilsen at annonseprisene i NFT var for høye, og mente at prisene måtte kunne senkes noe. Flere medlemmer var enig i dette. Man ble enige om å tilskrive Forbundet.

Kveldens kåsør var forhenværende skipsfører Due-Tharaldsen. Han kåserte om hurtigruten Bergen—Kirkenes. Due-Tharaldsen har en samling Norske Bypostmerker, han hadde tatt med seg merkene fra de byene som lå langs ruten, disse sirkulerte blant medlemmene. Det var et meget interessant kåseri og han ble lønnet med et kraftig bifall. Kveldens auksjon, ved Sigurd B. Johnsen, innbrakte kr. 28,—. Utvalgshefter sirkulerte til møtet ble hevet kl. 22.

MOSS FILATELISTKLUBB.

Møte nr. 318 den 28. okt. 19 medlemmer var til stede. Møtet ble ledet av formannen. Formannen viste til en artikkel i et frimerkeblad om kilovaren. Omtalen av bladet førte til et skarpt ordskifte mellom en del av medlemmene angående fremlegging på klubbmøter av gode artikler i forskjellige tidsskrifter, først og fremst om hvorvidt det er tilbørlig å fremheve tidsskrifter som utgis i konkurranse med NFT.

Hovedposten på kveldens program var lærer Bjørn Schjoldens beretning om det tidligere belgisk Kongo, som han kjente fra sin virksomhet der som transportoffiser under FN. Det var en meget interessant og opplysende fremstilling av forholdene i de fjerne strøk, illustrert med en mengde fargelysbilder. Merlie ga en kort opplysning om hva den danske Kuglepost var, og så kom kveldens runde i reiserebusen, der Schjolden, Martinsen, Mürer og Frøyset fikk fullt hus blant seniorerne og Marvik og Vågmo blant juniorene.

Møte nr. 319 den 18. nov. 16 medlemmer var til stede. Trygve Jørgensen fortalte under titelen «Filatelistiske kuriositeter» en rekke interessante

Over alle grenser

Nederland: C. J. M. van der Welden, Iordenstraat 69, Haarlem har trukket seg tilbake fra sin forretning og ønsker å bytte frimerker med samlere i alle land. Han gir 100/200 merker fra Nederland i bytte for tilsvarende fra Norge. Rent unntaksvis vil han bytte på katalogbasis (Yvert). Korresponderer på engelsk. Samler for øvrig hele verden.

K. Smid, Duikerweg 15, Apeldoorn har også sett turistbrosjyren for Bergen, og på et forståelig svensk spør han etter bytteforbindelse i Norge. Han skriver dessuten engelsk.

Øst-Tyskland: Rolf Capser, Wellaune-Eilenburg-Land søker bytteforbindelse.

Romania: Costea Dumitru, Str. Puskin Nr. 10, Sibiu, søker kontakt med norsk samler for frimerkebytte. Han kan bytte frimerke mot frimerke gjennom sin Association (antagelig statskontrollert). Han skriver engelsk.

og morsomme historier fra frimerkesamlingens historie gjennom vel hundre år. Stark tok opp spørsmålet om innkjøp av kvartslampe. Etter at flere medlemmer hadde gitt uttrykk for sitt syn på saken både for og mot en slik anskaffelse, ble det enighet om å stille saken i bero til årsmøtet, mens det i mellomtiden undersøkes forskjellige tilbud på slike lamper. — Stark ga videre en del opplysninger om hvor vanskelig det er å oppdrive eldre norske frimerker i utlandet, og hvor høye prisene på slike merker er der i forhold til Norgeskatalogens priser. Det var så en kort redegjørelse for hva lumogenpapir er og hvorfor det brukes. Dette emnet førte igjen til et kort ordskifte om hva man skal regne for hovednumre og varianter, da land som f. eks. Danmark, Storbritannia og Tyskland har frimerker både på lumogenpapir og på vanlig papir.

OSLO FILATELISTKLUBB.

Møte nr. 1533 den 4. nov. under ledelse av formannen Anders Evensen. Til stede var 77 medlemmer og 2 gjester. Ett nytt medlem ble opptatt: Cand.mag. Odd Ertsaas, Oslo.

Man gikk så over til aftenens hovedpost: «Skrift og tall i alle fall» av H. Durban-Hansen. Foredragsholderen ga oss en utførlig beskrivelse av tallene og bokstavene på våre miniatyrpenge-sedler. Selv om det kunne sies mye om de utgitte frimerker med hensyn til den kunstneriske utførelse, så kunne vi alltid kjenne dem igjen på tallene og bokstavene. Foredraget var ledsaget av 85 lysbilder. Under eventuelt fortalte W. Ulleberg at det eneglske firmaet som laget trykk til tekster av album het Letraset Ltd. (Stamp Division) 7 Plough Place, Holborn, London, E.C. 4. Solheim ønsket en internasjonal betegnelse for stolpeskrift og antikva.

TROMS FILATELISTKLUBB

Møte nr. 307 den 1. mars. 10 medlemmer til stede. Det ble sendt en klage over førstedagsstemplingen ved et herværende postkontor. Wilhelmsen manet til større oppslutning om klubbens Norgessamling.

Møte nr. 308 den 22. mars. 10 medlemmer var til stede og siden det ikke var noen kassør snakket man frimerker.

Årsmøte nr. 36 ble holdt 19 april. Til stede 9 medlemmer. Formannen ble valgt til dirigent og han konstaterte at årsmøtet var lovlig innkalt.

Arsberetningen ble opplest og enstemmig vedtatt. Regnskapet ble referert sammen med revisors beretning. Regnskapet ble godkjent med en del bemerkninger. Det ble besluttet avsatt kr. 300,— til Norgessamlingen og kr. 400,— til utstillings-

fondet. Budsjett for 1963 ble vedtatt med kr. 1420. Ved valgene ble styret gjenvalgt. Det består av: M. Stausbøll, formann, Kr. Wilhelmsen, viseformann, R. Stelander, kasserer, A. Sundstrøm, 1. sekretær, P. Fagerbakk, 2. sekretær.

Under eventuelt drøftet man klubbens bibliotek. Det meste av dette er magasinert i det kommunale bibliotek. Det ble besluttet at biblioteket skulle flyttes til Wilhelmsens kontor og at en katalog skulle utarbeides. Presterud ventilererte spørsmålet om utenbys møte. Det var stemning for å arrangere et slikt møte og styret skal arbeide med saken.

Møte nr. 309 ble holdt som det tradisjonelle avslutningsmøte 21. juni på Strømhella. Dette utfartssted har vunnet en voldsom popularitet den korte tid det har bestått. Vi hadde derfor håpet på meget stor oppslutning til avslutningsmøtet, og hadde 3 biler til disposisjon. Men det er vel ikke så lett å slippe fra når sommeren og ferie står for døren. De 6 medlemmer som hadde tid til en hyggekveld, ble lett plassert i formannens og viseformannens biler.

Møte nr. 310 den 13. sept. Til stede 9 medl. Det ble vedtatt å kjøpe inn Yvert, øversjø til klubben. Magnussen viste frem sin Kyprossamling samt medaljen han fikk for denne på Melusina.

ØRSTA FILATELISTKLUBB

Første samkoma etter sumarferia var 27. sept. lite frammøte, samleis 11. okt. med 9 medlemmer. Det var elles eit godt framsteg, då mykje merkje skifte eigar. Ålesundsklubben hadde alt sagt frå at dei kjem til oss att og då ogso med representantar for juniorane og det gled me oss til etter den fyrre gjesting 29. mars av dei eldre og berande krefter som høgsteretsadvokat Helseth, kjøpm. Bendiksen, politimeistar Holmsen, forretningsjef Liset og mange yngre som det var stor hugna for oss ogso å verte kjende med. 20. nov. var me so samla til stormøte, denne gong på «Norrøna» festsal saman med Ålesundarane, ogso våre eigne juniors fekk, vera med til stor gleda for alle. Frammøtet var bra over 30 i alt. Millom juniorane var stor bytehandel, og kjøp og sal gjekk strykande i bae leirar. Då gjestane laut fara over kl. 22 steig formannen fram og takka for godt møte og gjestane for herlegt samvær; han ogso helsa dei i Ålesundsklubben som ikkje kunne koma. Føraren takka deretter storleg Ørsta klubben for den festeleg måte dei var motteknne på og alle deler havt hugna og gamen her. Og eit lærerikt samvær var ogso dette ba for eldre og yngre.

Redaksjonen avsluttet 1. desember.

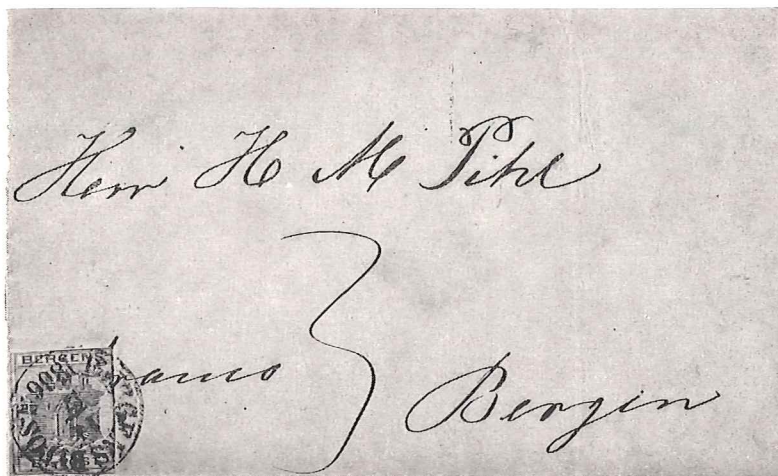

*Vi ønsker alle våre lesere
og annonsører
en riktig god Jul
og et godt Nyttår*

Redaktørene

NORGES BYPOSTER og annen norsk lokalpost

«BYPOSTKATALOGEN» av siv. ing. Carl A. Pihl koster kr. 10,— portofritt. Artikkelserien fra N.F.T. er ajourført og særtrykket er dessuten forsynt med 7 helsides gjengivelser av sjeldne Bypost-brev. Begrenset opplag. Bestillinger sendes N.F.T.'s forretningsfører o.r.sakfører *Leiv A. Brecke*, Torggt. 1, Oslo.

FRIMERKER KØBES!

Vi søger til stadighed store velplejede samlinger fra ALLE lande.

Mindre samlinger, udvalgshefter, indstiksbøger etc. med godt indhold.

Fine enkeltmærker og sæt af god kvalitet.
Handlerlagre, pakkesamstillinger (lagte eller ulagte), dubletpartier etc.

VI AFREGNER GODE PRISER OG ALLTID KONTANT.

Indsend hvad De ønsker at sælge pr. anbefalet post eller specifikation, og vort tilbud foreligger omgående.

FRIMÆRKEFORRETNINGEN

Bagerstræde 8, København V. Danmark

Norgeskatalogen 1963

18. UTGAVE

I tillegg til tidligere blå og røde farveplansjer er nu kommet med ny plansje som viser de gule og grønne farver.

Katalogen fåes hos bokhandlere, frimerkehandlere og hos enekommisjonæren

G. SANDBERGS FRIMERKEHANDEL,

Tollbugt. 11, OSLO.

Prisen er kr. 13,— + trykksakporto kr. 0,90.

OSLO FILATELISTKLUBB

Herr Per Harald Jensen,
Sportsvn. 2,
Lilleaker.

Adresseforandring meldes til

NFT's forretningsfører
Boks 875,
OSLO

BOKTRYKK
DYPTRYKK
OFFSETTRYKK
BOKBINDERI
KARTONASJEFABRIKK
KONVOLUTTFABRIKK
PAPIRFABRIKK
PAPIR OG KONTORSAKER
EN GROS
FORLAGSVIRKSOMHET

EMIL MOESTUE A/S

Utsalg- og trykksak-kontor

SKIPPERGATEN 38 — 40

ENELEVERANDØR AV FRIMERKER TIL DET NORSKE POSTVERK

PRIS KR. 2.—